

U SLUŽBI MALOGA ISUSA

Vjesnik Družbe sestara Služavki Maloga Isusa

Broj 1/361 Zagreb, Uskrs, 2011. Godina XLVXV

VJESNIK

Za internu uporabu

Nakladnik

**VRHOVNA UPRAVA DRUŽBE SESTARA
SLUŽAVKI MALOGA ISUSA
Zagreb, Naumovac 12**

Odgovara

s. Maria-Ana Kustura,
vrhovna glavarica

Glavna urednica

s. M. Irena Olujević

Uredničko vijeće

s. M. Genoveva Rajić
s. M. Maneta Mijoč
s. M. Petra Marjanović

Lektura

Suzana Paponja

Omotnica

O. Berberović, akademski slikar

Tisak

„Naša djeca“, tiskara d.d., Zagreb

Naklada

230 primjerak

Drage sestre, dragi prijatelji!

Nedavno smo se prisjetili prikazanja Gospodinova u hramu, a evo danas se već na poseban način po tko zna koji puta u povijesti ljudskog roda i našeg naroda obistinjuje Šimunovo proročanstvo da će mač boli probosti dušu njegove i naše Majke. I ne samo da nam to uprisutnjuje liturgijski dio crkvene godine, nego je to naša trenutno življena realnost. Isusova muka se ponavlja u tolikim nevinim patnicima, ali i u tolikima koji zadaju boli drugima.

I što nam je činiti? Apostol naroda nas uči da je 'sve milost'. U iskrenoj molitvi otvorimo uši srca i poslušajmo glas Tajanstvenoga: - Ne boj se, samo vjeruj!

Zahvalimo Bogu koji u svakom trenutku o nama vodi brigu. Hrani nas sobom i krijepi nam dušu. Rekao je da će nas doći ohrabriti u liku svog vidljivog zamjenika na zemlji – Petra, Stijene naših dana da Ga dodirnemo vjerom koja će uroditi novom nadom da će dobro pobijediti zlo, istina laž, a život će iskapiti smrt.

Dođi, uskrsli Isuse, u naše obitelji, u naše redovničke zajednice, svakom čovjeku dobre volje na ovim našim krizama opterećenim prostorima! Oživi nas i pripremi za Tvoj dar mira i radosti!

SRETAN I BLAGOSLOVLJEN USKRS

svim čitateljima našeg Vjesnika

želi i sve pozdravlja

Uredništvo

„Tada rekoše jedan drugome:
nije li gorjelo srce u nama
dok nam je putem govorio,
dok nam je otkrivao pisma?“
Lk 24,32

Predrage moje sestre!

Evo nas u praskozorju uskrsnog jutra u kojem je pobijeđena svaka tama. Svijetlo – uskrsli Krist zasja nam u svoj svojoj punini kao Pobjednik svakog zla i smrti.

U našem ranjenom vremenu i napaćenim srcima nema više mjesta za očaj i strah. Osobito ne za Bogu posvećene duše, jer Uskrs je najuzvišeniji blagdan naše vjere i najuzvišenije liturgijsko slavlje. Razlog tomu je očit i jasan, Isus Krist, po žrtvi i smrti na križu, oslobodi nas od grijeha i smrti. Stoga, svako naše Euharistijsko slavlje i lomljenje kruha sa sestrama i braćom ponovni je događaj pobjede Dobra nad zlom. To je uvijek čin novog i radosnog ustajanja iz naših „grobova“ u koje smo često, svjesno ili nesvjesno upale.

Predrage moje, cijeli naš život je na putovanju u Emaus. Zato ovog

Uskrsa upitajmo jedna drugu: „Zar nije gorjelo srce u nama...?“ (usp. Lk 24,32). Uistinu u uskrsnom jutru Isus nam otkriva Pisma, ali ne samo to, On ispuni Pisma i posveti drvo križa, darivajući nama ljubav – mjeru svih mjera i svakog savršenstva. A tu je snaga naše vjere i smisla u svim nedaćama ovog prolaznog svijeta.

Drage moje sestre, neka plodovi Pashalnog misterija sazrijevaju na očitiji način u našoj svakodnevici i služenju malenima u Malom Isusu koji je u uskrsu prerastao u mjeru križa.

Svakoj sestri, kandidatici, postulantici i novakinji u Družbi,
Vašim najmilijima, štíćenicima i suradnicima, želim i molim
blagoslovljene uskrsne blagdane!

Vaša u Malom Isusu

s. Maria-Ana Kustura
vrhovna glavarica

Uskrs, 2011.

Uskrs, 2011.

*Nakon što je uskrsnuo,
Gospodin je ostao na našem
križnom putu.*

Isus je nakon svih čudesa i govora, kojima je poučavao i privlačio mnoge, ostao sam. Njemu, kao i nama, najveću bol uvijek stvara osjećaj napuštenosti i samoće. Patnja je podnošljiva ako u njoj naziremo smisao i osjećamo Božju blizinu. No, ako nemamo uporišta ni skloništa u svojoj patnji, a upravo je u tome bila gorčina Kristove muke iz koje su se vinuli krici prema nebu, tada je ona veliki teret pod kojim se pada. Kristova je patnja bila motivirana apsolutnom ljubavlju prema Očevoj volji i spasu svih ljudi. Na taj način Isus je istinski proživio svaku našu situaciju bola i Božje udaljenosti. Na sebe je uzeo beskrajn teret naših grijeha, propatio našu odijeljenost od Boga i pokazao da ljubav i milosrđe imaju mnogo veću moć i konačnu pobjedu. Zato Bog, koji umire u najvećoj patnji, najbolje razumije patnju i patnika i daje joj smisao.

Život se dogodio baš umiranjem, Svjetlo je ispunilo tamu praznog groba, a vijest o Isusovu uskrsnuću preplavila je prestrašena srca žena i učenika. Uskrsli se ukazao, s učenicima jeo i pio, pokazao im svoje rane. On je ostao zauvijek prisutan i s nama, možemo ga dodirnuti, blagovati, otvara nam oči srca, pokušavamo dokučiti tajnu Njegove ljubavi i ljubiti ga svim srcem. Neopisiva će biti naša radost uskrsnuća, ako hrabro podnesemo svoj životni križ i pomognemo nositi križeve bližnjima.

Neka uskrsna radost preobrazi naše misli, riječi i djela i bude nam izvor ljubavi jednih za druge.

Od srca želim da mir Uskrslog Gospodina bude trajno u našim srcima!

*s. Katarina Penić-Sirak
provincijalna glavarica
sa sestrama*

*Njegova ljubav koju
dokučiti najprije*

re, sestre novakinje

DAR ZA DRUGE

*Korizma nas uvodi u otajstvo Uskrsa
i poziva da budemo postojane u molitvi,
djelotvorne u ljubavi kako bismo obnovile svoj hod.*

Obratiti se,

umrijeti grijehu,

biti dionici novoga života ...

Kako je to moguće ostvariti?

Zasigurno jest ako vjerujemo

u snagu Duha Božjega koji u nama čini sve novo.

Krist je pobijedio zlo.

On želi da i naše srce bude otvoreno nadi,

da odbacimo grijeh,

i prihvatimo svoj životni križ

u kojem se očituje spasonosna snaga Boga.

Da bismo učinili dubok zaokret u svome životu,

potrebno je dopustiti da nas djelovanje Duha Svetoga preobrazi.

Stoga, drage sestre, odlučno se zaputimo prema Kristu.

Na putu prema Uskrsu

budimo otvorene prema bližnjima

i budimo za njih sve ono što je Bog za sve nas.

U tom hodu otkrijmo nove mogućnosti,

obnovimo prihvaćanje milosti koju nam

Bog nudi da osvijetli i vodi naša djela

*kako bismo uistinu bile dar za druge,
te da bližnji, potrebni naše ljubavi,
u sredinama gdje živimo mogu biti
utješeni, nahranjeni, ohrabreni ...*

*Krist je bio uzdignut na križ
da nas uzdigne i da nas spasi.
Njegova muka, smrt i Uskrsnuće
može nam i u ovoj Korizmi podariti novi način života
ako prihvatimo poziv na obraćenje
i izazov da se odvažimo krenuti
na put k vrelu gdje se događa susret
koji nas preobražava u dragocjeni dar za druge.*

*U tom duhu časnoj Majci, Vrhovnom vijeću, provincijalkama,
sestrama, novakinjama, kandidaticama i prijateljima Družbe
želi*

SRETAN USKRS!

s. Marina Piljić, provincijalka
s Provincijskim vijećem

**„Ostani s nama
jer zamalo će večer
i dan je na izmaku.
I uniđe da ostane s njima.“**

Lk 24,29

Drage sestre!

Još su svježiji tragovi i jasni glasovi blagoslova svetoga oca pape Ivana Pavla II. našoj Domovini, dok idemo ususret danu kad će ga sveta Crkva pred cijelim svijetom proglasiti blaženim. To smo svi željno očekivali. Narod ga je na dan njegova prelaska u vječnost odmah svetim prozvaio i njegov zagovor molio.

I dok se rado i živo sjećamo njegove prisutnosti među nama u Zagrebu, Mariji Bistrici, Splitu, Solinu, Dubrovniku, Zadru, Rijeci, Đakovu i Osijeku, ususret nam dolazi i svojom nas očinskom dobrotom želi ohrabriti njegov nasljednik na Petrovoj Stolici – Sveti otac papa Benedikt XVI. Koje li radosti, koje milosti, kojega Božjega dara! Isusovi namjesnici na zemlji pohađaju ovu svetu zemlju Hrvatsku. Toliko očite Božje ljubavi naočigled cijeloga svijeta. Papa Benedikt XVI. dolazi nam u Zagreb, u srce Hrvatske, da nam blagoslov Božji udijeli. Dolazi još jednom potvrditi mučeničku hrabrost i svetost blaženog Alojzija Stepinca. Pomolit će se na Stepinčevu grobu kao što je učinio i papa Ivan Pavao II. Bit će to još jedna potvrda da smo na pravome putu pouzdanja u zagovor Božjeg ugodnika i mučenika kardinala Stepinca.

Papa Benedikt XVI. dolazi k nama u prigodi Godine obitelji. Obitelj je danas tako razlomljena, rastrgana, omalovažena, izgubljena. Papin dolazak želi je vratiti svome središtu i svome osloncu. Želi je podići i ukazati joj na vlastite vrednote, pokazati svetost obiteljskog

zajedništva i neuništivost svetog ženidbenog veza. Ohrabriti za rađanje i odgajanje djece.

Papa će se posebno susreti s mladima želeći ih ohrabriti i posvjedočiti im ljubav koju u svom srcu ima za njih. Na Trgu bana Jelačića moliti će s njima i za njih.

Koliko nježnosti Božje za sve nas u srcu Svetoga Oca. Neka mu naša ljubav bude podrška i molitva snaga od Boga izmoljena za njegov sretan pohod nama i našoj Domovini.

U duhu radosnog iščekivanja dolaska Svetoga Oca pape Benedikta XVI. upućujem srdačnu čestitku za Uskrs i svete uskrsne dane Časnoj Majci, sestrama Provincijalkama, svim sestrama Družbe, kandidaticama i novakinjama, Prijateljima Maloga Isusa, prijateljima i dobročiniteljima Družbe i svima onima do kojih dođe naš Vjesnik, s molitvom da Uskrsli sve obdari radošću i mirom u srcu.

ALELUJA! SRETAN USKRS!

s. Sandra Medenjak
provincijalna glavarica
s provincijskim vijećem

- Korizmeni susret redovnica grada Zagreba s kardinalom **18. ožujka 2011.**
- Korizmena duhovna obnova za redovnice grada Zagreba **3. travnja 2011.**
- Susret kandidatice naše Družbe u Generalnoj kući **29. i 30. travnja 2011.**
- Slavlje redovitog provincijskog izbornog kapitula Provincije Bezgrješnog Začeca BDM, Sarajevo **1. svibnja 2011.**
- Susret sestara juniorski naše Družbe u Generalnoj kući **19. svibnja 2011.**
- Susret sestara juniorki u Zagrebu u organizaciji HUVRP **20. i 21. svibnja 2011.**
- Vijećanje redovničkih odgojitelja i odgojiteljica **26. i 27. svibnja 2011.**

Jednomjesečna bliža priprava sestara juniorki za doživotne zavjete održat će se u Generalnoj kući od 5. do 31. srpnja 2011. godine.

60

s. M. Terezija Posavec

50

s. M. Ivanka Čupić	ST
s. M. Milivoja Čalo	ST
s. M. Božena Čerlek	ST
s. M. Zvonimira Lerotić	ST
s. M. Antonija Barišić	ST
s. M. Brigita Đumbir	ZG
s. M. Bogoljuba Kos	ZG
s. M. Stanka Perčić	ZG
s. M. Belarmina Dedić	ZG
s. M. Amata Doknjaš	SA
s. M. Joakima Ilić	SA

25

s. M. Marinela Zeko

Travanj, 2011.

Tema: *Josip Stadler - čovjek materinje ljubavi*

Ako bismo željeli opisati ljubav majke prema svome djetetu, mogli bismo reći da majka vidi gotovo sve što je na njemu izvana, a još više što se zbiva u njegovoj duši te da ga u svemu nastoji razumjeti i uvijek mu pomoći, tj. biti mu i ostati osloncem u svemu što ga raduje i u nastojanju da se ostvari kao osoba. Tko dobro poznaje život i djelo nadbiskupa Stadlera, sigurno će moći reći da je bio iznimno sposoban i hrabar čovjek, ali i da je u mnogočemu posjedovao krjepost ljubavi koja je svojstvena majkama. Poznajući s koliko se ljubavi zauzimao za siromašnu i nezbrinutu djecu, skrbeći za njihove tjelesne, ali i duhovne potrebe, uvjeren sam da je potpuno utemeljeno govoriti o sluzi Božjem nadbiskupu Stadleru kao o čovjeku majčinskoga srca. Čim je došao u Bosnu kao vrhbosanski nadbiskup, odmah je uvidio brojne potrebe siromašnih, osobito djece, i dao se na posao. To lijepo opisuje majka Krescencija: „Od prvog nastupa kao biskup osobitom ljubavi njegovao je sirotinju. Odmah u svom stanu (obična bosanska kućica) dao je dijeliti siromasima čorbu, kruh i meso“.

Svima je dobro poznato da majka ima poseban osjećaj za bolesno dijete, a upravo tu crtu zapažamo i kod nadbiskupa Stadlera. Djelatna ljubav prema takvima ga uistinu čini sličnim majci koja trajno domišlja kako pomoći svome bolesnu djetetu. Ljubav nije okrenuta prema sebi samoj i prema vlastitim potrebama, nego prema potrebama drugih. Upravo takva ljubav krasila je našega utemeljitelja Stadlera i toj ljubavi bi se osobito mi, sestre Služavke Maloga Isusa, trebale učiti nastojeći uvijek imati brižno i budno oko za potrebu drugoga, osjetiti njegovu (ili njezinu) muku i bol te pružiti pomoć prije nego ona bude zamoljena. Trajna je opasnost za svakoga od nas da nam vlastite brige i poteškoće, ili neki važniji poslovi, zasjene potrebu drugoga te da istinski potrebnik ili nemoćnik ostane nezamijećen, neshvaćen, nezbrinut, neutješeno. Svaki pogled na Stadlerov lik, svako razmišljanje o njegovu životu i djelu, bit će nam poticajem na ljubav prema siromašnima i potrebnima pomoći, ljubavi i razumijevanja. Naš utemeljitelj Stadler nije se zadovoljavao samo time da siromahu pruži komad kruha, nego se zauzimao da beskućnicima pruži toplinu doma koja je iznimno važna za svakog čovjeka. I majka Krescencija svjedoči o tome: „Zimi dade načiniti baraku i grijati je, da svaki može doći i grijati se i tu se dijelila hrana“. U nadbiskupu Stadleru, po molitvi i svetom življenju, u jedno se stopila očinska hrabrost i majčinska ljubav i nježnost, a upravo to nam je ostavio u baštinu. Zato bi i u nas, sestara Služavki Maloga Isusa, trebala biti ta ljubav prepoznatljiva u hrabrosti koju posjeduju zrele i odrasle osobe s jasnom svrhom služenja

potrebnima, ali u isto vrijeme i u ljubavi i nježnosti koja je prirodna našem ženskom biću i koja nas čini pristupačnima za druge, ali i učinkovitima u pomoći potrebnima i animiranja drugih da nam se u tome pridruže. Čini mi se iznimno važnim taj spoj hrabrosti i stamenosti s ljubavlju i nježnošću kako bismo mogle ostvariti svoju karizmu. Hrabrost i stamenost postižu se i održavaju u što snažnijem sjedinjenju s Kristom Gospodinom kroz molitvu i sveto življenje, što čovjeka otvara za druge i pomaže mu da u potrebniku gleda lice Kristovo. Bez toga postoji opasnost da osoba ostane nezrela, odnosno djetinjasta. A kada se odrasla osoba djetinjasto ponaša, djetinjasto moli, piše, govori..., onda s pravom izaziva čuđenje, pa i stanovitu odbojnost. S druge strane, nužna je ljubav i nježnost te djetinjta bezazlenost i povjerenje prema Ocu nebeskom kako bi mogli otvorena i radosna srca činiti dobra djela i slaviti Boga, jer ako „ne postanete kao djeca, ne ćete ući u kraljevstvo nebesko“ (Mt 18,3).

Za svaku od nas Služavki ovo je poticaj i prigoda da se upitam, jesam li u tom duhu cjelovita osoba, odnosno redovnica? Imam li, možda, previše hrabrosti, a premalo ljubavi; previše suosjećanja, a premalo učinkovite ljubavi; previše riječi, a premalo djela? O ocu Utemeljitelju i danas govori njegov krjeposni život i njegova djela ljubavi. Govori li o meni na sličan način moj život i moje djelo? Rado govorimo i s pravom se dičimo djelima našega dobrog Utemeljitelja htijući i same postići bar mali dio dobara što ih je on učinio. Međutim, puno teže prihvaćamo spremnost na odricanje i žrtvu, bez koje ni njemu ne bi bilo moguće pokrenuti brojne inicijative te se osobito brinuti za siromašne. Bez spremnosti na istinsko služenje, a to uvijek zahtijeva odricanje, svaka od nas bit će Služavka samo po nazivu, a ne i po življenju. No, to odricanje i žrtva trebaju imati jasan cilj, to jest potrebu siromaha i nemoćnika. Kada bismo snage (koje nerijetko tako svojiski žrtvujemo za sasvim nepotrebne rasprave i istjerivanje vlastite pravde), usmjerile ka pomoći jednih drugima, a potom i pojedinačno i zajednički prema potrebnima, sigurno bismo puno lakše i radosnije mogle svjedočiti konkretnu ljubav prema potrebnima. Nerijetko se iscrpimo u beskrajnim raspravama koje nas dodatno iscrpe i umore. Tako je malo potrebno da budemo istinskom potporom jedne drugima, da pohvalimo jedna drugu u onome što je hvale vrijedno, da pomognemo ustati onoj koja je u opasnosti da padne, da zajedno učvrstimo koljena klecava u ovim, za Crkvu nimalo lakim vremenima, kako bismo iznova osnažene mogle biti istinskom rukom pomoćnicom potrebnima. To je istinska majčinska ljubav i nježnost koja bi trebala krasiti svaku od nas. Te ljubavi i nježnosti treba se trajno napajati na istinskom izvoru ponavljajući riječi psalmista: „Kao što jelen žudi za izvor - vodom, tako duša moja čezne, Bože, za tobom“ (Ps 42). Pred malenim Isusom upijajmo u sebe ljubav koja od Njega dolazi, a ona daje snagu za navještanje Njegovih divnih djela, činjenje dobrih djela – jednom riječju rečeno – za služenje.

U životu s osobom koju dobro poznajemo, za razumijevanje je nerijetko dovoljna jedna riječ, jedan pogled, jedan mig. No, postoje pojmovi ili riječi koje nam pomažu

No, postoje pojmovi ili riječi koje nam pomažu na jednostavan način pojasniti, ili dočarati ono što želimo reći. Uvjeren sam da pojam – *majčinsko srce* svakoga od nas nuka na pomisao o toplini i ljubavi te najčešće budi u nama sjećanja na rođenu majku, njezin topli zagrljaj, nježnost, razumijevanje, potporu, spremnost na pomoć – jednostavno rečeno ljubav koja je, i onda kad nije izrečena, vidljiva u njezinu pogledu.

Iako je jako rano ostao bez tople majčinske ruke u ovom, tako često hladnome i surovome svijetu, dobri Bog je srce nadbiskupa Stadlera obdario osobitom ljubavlju koja ga je krasila tijekom cijeloga životnoga vijeka. Zato ne čudi da je svoje utočište i majčinsku toplinu našao u srcu Bogorodice, Blažene Djevice Marije, te da je na tom izvoru ljubavi jačao svoje snage. Tako mu je polazilo za rukom da bude odraz majčinske ljubavi i da s pravom nosi naziv - čovjek *materinjega srca* iz kojeg je izišla njegova najpoznatija i tako lijepa izreka, koju je on svojim životom i potvrdio: „**IMAJ PREMA BOGU SRCE DJETINJE, PREMA BLIŽNJEMU SRCE MATERINJE, PREMA SEBI SRCE SUDAČKO**“.

Neka i nama, drage sestre, to bude vodilja da ne posustanemo činiti dobro i napajati se na izvoru ljubavi kako nam ne bi ponestalo snage i kako bi svaka žrtva bila blagoslovljena i plodonosna. Po uzoru našega dobrog Utemeljitelja, neka i naše služenje bude plod ljubavi.

s. Suzana Malešić

Ljubav, žrtva, služenje

Svibanj, 2011.

Tema: Josip Stadler - čovjek duboke molitve

Naš otac Utemeljitelj, sluga Božji Josip Stadler, uistinu bijaše čovjek duboke i ustrajne molitve, o čemu nam svjedoče i njegova brojna djela što ih je ostvario za svoga zemaljskoga života. I cijeli mu je život bio škola križa, u kojoj je iz dana u dana dublje uranjao o molitveno otajstvo i Ocu nebeskome preporučivao svoju vrhbosansku nadbiskupiju i našu družbu, koju je ustanovio. On i svojim sestrama Služavkama Maloga Isusa stavlja molitvu na prvo mjesto kad kaže: „Ima jedan posao među svima najvažniji za svaku napose i za sve zajedno, posao o kojem svi ostali ovise, posao o kojem ovisi spasenje duša vaših. Budete li taj posao dobro obavljale, obavljat ćete i sve druge dobro i spasit ćete duše svoje. Zanimarite li taj glavni svoj posao, ne ćete imati blagoslova ni za obavljanje drugih poslova, a svakako ćete izgubiti i duše svoje. Koji je to tako važan posao? Molitva, taj sveti prijateljski i djetinji razgovor sa samim Gospodinom Bogom i najvećim dobročiniteljem našim.“ U Pravilima za služavke siromaha, ili maloga Isusa, što ih je on napisao, pod naslovom: “Kućni red“, središnje mjesto zauzima euharistija i molitveni život. Na tim duhovnim izvorima sestre se trebaju napajati i tražiti nadahnuća u služenju siromasima kojih je tada bilo jako puno, a ima ih u svakom vremenskom razdoblju. Nadalje, sam otac Utemeljitelj potiče sestre da molitvu obavljaju točno i u određenom vremenu, te da ni jedna sestra umjesto molitve ne radi štogod drugoga osim da moli.

Otac Utemeljitelj preporuča sestrama i pobožnost prema Malome Isusu i kaže: “Kao služavkama Maloga Isusa pristoji se da upravo gorite od ljubavi prema njemu“. U okružnici pak za 25. obljetnicu Družbe, on očinski potiče sestre: “Pristupite, dakle, k Malome Isusu, dok je malen, dok se čini kano da je zaboravio na svoje veličanstvo, pošto se upravo zato htio tako majušan roditi, jer je htio da ga ljubimo a ne da ga se bojimo“. On svojim sestrama posvješćuje poslanje koje se temelji na Utjelovljenoj Riječi i kaže kako ih je Mali Isus sabrao iz raznih krajeva da mu kao prave služavke služe, jer u tome se sastoji savršenost svakog čovjeka, da bude ono što treba biti. Uz pobožnost prema Djetetu Isusu preporuča pobožnost prema Blaženoj Djevici Mariji te kaže da je „između svih pobožnosti jedna od najglavnijih pobožnost Blaženoj Djevici Mariji. Ta pobožnost nije samo korisna nego je upravo nužna za spasenje svakog čovjeka, jer Gospodin Bog sve svoje milosti daje ljudima preko ruku svoje Majke“.

Mi danas u ovakvim prilikama u kojima živimo dajemo li našoj molitvi prioritet u svakodnevnom životu? Je li ono što izgovaramo uistinu molitva kojom molimo da se po nama i u nama ispuni volja Božja, ili je to neka bude ono što ja želim da se moja volja ostvari? Ima li u nama Stadlerova duha molitve kojom posvećujemo sebe i cijeli svijet?

Da i naše riječi postanu molitva moraju biti izgovorene srcem i dubokom vjerom. Naš otac Utemeljitelj kaže: "I najneznatnije stvari kriju u sebi velike tajne i lako će ih usvojiti vjernik koji ih motri okom vjere." Molitva je osobni susret s Ocem kada mu govorimo iz srca ono što je nešto najosobnije. Kad nekoga volimo, želimo mu izreći riječi koje dolaze iz srca, a ne nečije naučene ili prepisane formule ma kako one lijepe bile. Najljepša molitva je upravo ona koja dolazi iz dubine srca, iz konkretnih životnih prilika. Njom upravljamo svom ocu ono što nas svakoga dana zadesi. Kad smo radosni, zahvalimo Bogu za tu radost; kad smo tužni, požalimo Mu se, kad doživimo nešto lijepo, podijelimo to s Njim.

Znamo da je iskustvo susreta sa živim Bogom iskustvo bezuvjetne ljubavi. Bog živi u meni i u tebi, jer smo ga susrele i susrećemo ga svakog dana u onima kojima služimo, i svaki dan nas nanovo podsjeća kako nas On ljubi, kako smo Mu dragocjene. Upravo je to izvor našega života i naše kršćansko-redovničke vjere. Sve što jesmo i što činimo, dar je Njegove ljubavi meni, tebi, nama

Ako zaista doživimo iskustvo susreta s Isusom, moći ćemo i mi zajedno sa svetim Pavlom, uskliknuti: Što nas može rastaviti od ljubavi Kristove!? Ni zavodljivost ovoga svijeta, ni međusobno nerazumijevanje, ni bolesti, niti bilo što, jer Isus je s nama i dati će nam snage to sve nadvladati. On nas bezuvjetno ljubi i možemo Mu u svakoj prilici pristupiti i iznijeti Mu naše poteškoće i radosti. Divan je osjećaj da nam sigurnost počiva u Očevim rukama! Zato, sestre, okrenimo svoje duše Bogu i ne bojmo se nikakvoga truda, budino sestre Stadlerova duha molitve, jer kvaliteta našeg življenja ovisi o našoj svagdašnjoj molitvi.

s. Rafaela Ivić

Pošalji nam, Gospodine, Duha Branitelja!

Lipanj, 2011.

Tema: *Josip Stadler - brižni pastir povjerenog mu puka*

Otac moj i majka moja ostaviše me, a Gospodin me uze. Na vratima ubožnice, u polukrugu nadbiskup dr. Josip Stadler je dao uklesati ove riječi, a ubožnicu nazva *Betelehem*, u čast malenome Isusu. Što se skriva iza tih riječi? Skriva se patnja dječaka koji je u jedanaestoj godini života ostao bez oca i majke. Skrivaju se suze i težak život. Skriva se siromaštvo. Osjeti se čežnja za majčinom ljubavi, čije oči traži među zvijezdama i pronalazi Boga koji daje snagu da nastavi dalje. Uistinu, Gospodin je dao snagu našem ocu Utemeljitelju, a Božićna zvijezda pratila ga je i osvjetljavala mu putove. Kroz njega je osvjetljavala napuštenu djecu, starce i bolesne. Gospodin mu je zarana dao iskustiti bol i patnju, ostavljenost i okusiti milosrdnu Božju ljubav, koja se očitovala u djelima milosrđa dobrih ljudi, kako bi iz vlastita iskustva još više razumio one koji su se našli na njegovu životnome putu. Kud god prolazi, susreće bijedu i pustoš. Pun samilosti prema bijednome puku izmučene zemlje zalazi u svaki kutić: želi upoznati puk svoj i da puk upozna njega kao svoga pastira. Blago srce njegovo približilo mu je nevinu sirotinju Bosne koja je molitvom potpomagala njegove programe.

Poput Isusa Krista siromašnoga bio je siromah za siromahe. *Ono što god imade, za sirotinju dade*, kaže njegov učenik i nasljednik nadbiskup Šarić. Došavši u Bosnu, u Sarajevo, i sam je stanovao kao podstanar u priprostoju, trošnoj kući i već prve godine biskupovanja u dvorištu te kuće podiže daščaru i u njoj svaki dan dijeli ručak brojnim siromasima. Kad ništa nije imao dati na red bi znala doći i njegova vlastita obuća i odjeća. Nadbiskup Stadler dnevno moli svoju molitvu Srcu Isusovu: *Srce Isusovo, što gori od ljubavi k nama, užezi i srce naše, da gori od ljubavi Tebi.*

Vrata Utemeljiteljeva stana i srca bila su uvijek otvorena za svakoga, po uzoru na milosrdno Srce Isusovo, koje je toliko štovao i koje mu je uvijek bilo uzorom. On pomaže svima, bez razlike. U tom duhu i druge poučava i potiče: *Pritecimo braći u pomoć svojim makar i slabim silama.* Sirote smo, „ali ništa ljepše nego kad sirota od svojih usta otkida i daje siroti«. *Egipat* je Stadlerova ljubav, u kojemu i danas cvijeta cvijeće. To cvijeće raste i miriše, a mi ga sestre njegujemo dok ta djeca ne postanu odrasli ljudi. Na vratima te iste ubožnice *Egipat* stoji napisano: *Posvećen Bogu i ljudima od požrtvovne ljubavi.*

Pa zar je potrebno išta više reći puku kršćanskomu kad se on i danas divi djelima Josipa Stadlera?! Da, potrebno je dodati: Molite se malenome Isusu za slugu Božjega Stadlera i živi, sestro, po uzoru na njega. Naš otac Utemeljitelj imao je vremena za svoje stado. Vrijeme i obveze nisu ga u tome spriječile. Na njegovu je licu uvijek titrao osmijeh i pouzdanje u Boga. Njegovo poslanje kao pastira, poslanje kao čovjeka molitve označilo ga je velikanom u narodu kojemu je poslan. Sestro, na takve mislimo danas: na starce, na djecu i na sve kojima smo poslani da im u životu unesemo samo jedan osmijeh pun nade. Bodri kršćanski puk danas kao što je to činio i živio otac naš Utemeljitelj.

Zato srcem punim pouzdanja molimo: Oče naš, smjerno te molimo, udostoj se proslaviti ga čašću oltara kako bi njegov primjer svemu Tvome puku bio snažan poticaj, njegov nauk pouzdan oslonac, a zagovor čvrsta zaštita i sigurna okrepja.

s. *Danica Bilić*

OČE UTEMELJITELJU,
SRETAN TI 168. ROĐENDANI!

Slavonski Brod
Župa Brodsko Vinogorje

Dani Stadlerove plemenitosti

U župi Uznesenja Blažene Djevice Marije u Brodskom Vinogorju, u spomen rođenja i krštenja našega oca Utemeljitelja, održani su od 20. do 24. siječnja 2011. godine *Dani Stadlerove plemenitosti*, koje je organizirao župnik preč. Pavao Madžarević. Dani su posvećeni upoznavanju Stadlerova lika i djela, što može biti jak poticaj i današnjem čovjeku da uči od duhovnih velikana koje mu Crkva stavlja za uzor u njegovu vjerničkomu životu.

Četvrtak, 20. siječnja 2011.

U župnoj crkvi započelo je, u 18 sati, obilježavanje *Dana Stadlerove plemenitosti*. Vjernici i sestre Služavke Maloga Isusa, predvođeni župnikom preč. Pavom Madžarevićem, molitvom pred Presvetim oltarskim sakramentom častili su Isusa i Njegovo Presveto Srce, kojemu se posebno utjecao sluga Božji Josip Stadler, te je iz velike ljubavi i povjerenja u Božansko srce Njemu posvetio Vrhbosansku nadbiskupiju i

sva svoja djela. Poslije molitve i klanjanja slijedila je sveta misa s prigodnom propovijedi, u kojoj je istaknuta Utemeljiteljeva pobožnost i ljubav prema Srcu Isusovu.

Pred oltarom okićena slika SB Josipa Stadlera

Petak, 21. siječnja 2011.

Drugi dan započeo je u 18 sati katehezom za sve vjeroučenike, njihove roditelje, mlade i odrasle župljane, koju je održao župnik, preč. Pavao Madžarević. U katehezi je istaknuo vrline sluge Božjeg Josipa Stadlera, njegovu životnu povijest i njegovo povjerenje u Boga, te pozvao vjernike na učenje od njegove plemenitosti.

Subota, 22. siječnja 2011.

Treći *Dan Stadlerove plemenitosti* započeo je svetom misom u 18,30 sati, što ju je predvodio župnik Pavao Madžarević. U svojoj propovijedi župnik je istaknuo hrvatske uzore i velikane, među kojima i Brođanina slugu Božjega Josipa Stadlera, kojim se Brođani mogu ponositi i kojemu se mogu u zagovor utjecati. Poslije svete mise je u župnoj dvorani slijedilo otvorenje izložbe umjetničkih slika, na temu *Sluga Božji Josip Stadler*. Slike su djelo brodskih umjetnika nastalih u kolovozu 2010. godine na Likovnoj koloniji upriličenoj u Brodskom Vinogorju pod pokroviteljskom gradonačelnika dr. Mirka Duspare i uz suradnju župnika Pavla Madžarevića. Uz slike su izložena i pisana djela o sluzi Božjemu Josipu Stadleru, te duhovni uzori koje je posebno on štovao, a to su Dijete Isus rođeno u jasticama i Bezgrješna Djevica

Marija. Poslije otvorenja je slijedio dokumentarni film pod nazivom: *Duhovni velikani Crkve u Hrvata – Josip Stadler*. Film je djelo HRT-a, kojim je nazočnima prikazan njegov život i djelo.

Nedjelja, 23. siječnja 2011.

Svečanim misnim slavljem u 11 sati, koje je predvodio dr. Pavo Jurišić, dekan Katoličkoga bogoslovnog fakulteta u Sarajevu i postulator kauze za proglašenje blaženim sluga Božjega Josipa Stadlera, u koncelecijaciji župnika preč. Pave Madžarevića, obilježen je 168. rođendan oca Utemeljitelja. U svojoj propovijedi vlč. dr. Jurišić je istaknuo njegove vrline i krjeposti kojima je znao životne križeve pretvoriti u blagoslov. U misnom slavlju sudjelovao je velik broj župljana, predstavnici gradske vlasti, na čelu s gradonačelnikom Mirkom Dusparom, veći broj sestara Služavki Maloga Isusa na čelu sa provincijalnom glavaričom s. Marinom Piljić. Svečanosti misnoga slavlja pridonijeli su pjevači i solisti župnoga zbora iz Brodskoga Vinogorja, koji su mu kratkim programom prije svete mise odali poštovanje. Otpjevali su nekoliko pjesama posvećenih njemu, čije stihove i glazbu je napisala naša s. Virginia Ninić. To su ponovili i na svršetku svete mise.

Poslije svete mise prikazan je u župnoj dvorani film pod nazivom: *Zlatno Brodsko dijete*, što ga je pripremio u čast 168. rođendana oca Utemeljitelja župnik, preč. Pavao Madžarević, u suradnji s autorom, Stjepanom Šarićem. Nakon filma prikazana je i kratka drama: *Zlatni dječak*, koju je napisala s. Virginia, a izvela djeca sa svojim majkama.

Dani Stadlerove plemenitosti završeni su u ponedjeljak, 24. siječnja 2011. večernjim misnim slavljem i prigodnom propovijedi o sluzi Božjemu Stadleru.

s. M. Kristina Adžamić

Slavonski Brod
Župa Gospe od brze pomoći

Ljubio je Crkvu

U župi Gospe od brze pomoći u Slavonskomu Brodu, u kojoj je rođen i kršten sluga Božji Josip Stadler, proslavljen je 24. siječnja 2011. godine njegov 168. rođendan pod geslom: *Ljubio je Crkvu*. U jeku pripreme za dolazak Svetoga Oca Benedikta XVI. u Hrvatsku, vjernicima

je ponuđena na nasljedovanje ljubav prema Crkvi koju je imao sluga Božji Stadler.

Taj dan je u župi bio ispunjen i protkan uspomenama na Brođanina slugu Božjega nadbiskupa Stadlera. Nastavom školskog vjeronauka na spomen njegova rođenja i krštenja, s. Kristina Adžamić je održala nekoliko sati vjeronauka u dvije osnovne škole - Hugo Badalić i Antun Mihanović i istaknula njegove vrline kojima nas poziva na nasljedovanje i štovanje djeteta Isusa u liku čovjekovu. Zajednička molitva na Trgu, kod njegova spomenika, održana je u 17,30 sati, koju je predvodio župnik vlč. Ivan Lenić, uz sudjelovanje vjernika, učenika osnovnih i srednjih škola, sestara Služavki Maloga Isusa na čelu s provincijalnom glavaricom s. M. Marinom Piljić. Nakon molitve vjernici su u procesiji krenuli prema crkvi Gospe od brze pomoći, u kojoj je u 18 sati započela prigodna pobožnost što su je predvodili Prijatelji Maloga Isusa iz Voćina na čelu s našom s. Danicom Bilić.

Središnje slavlje bila je svečana sveta misa, što ju je u 18,30 sati predvodio vlč. dr. Pavo Jurišić, dekan Katoličkoga bogoslovnog fakulteta u Sarajevu i postulador kauze za proglašenje blaženim sluga Božjega Josipa Stadlera, uz koncelebraciju domaćega župnika Ivana Lenića, slavonskobrodskega dekana Ivana Ćurića, derventskega dekana Franju Tomića i drugih svećenika. U propovijedi je dr. Pavo Jurišić naglasio njegove krjeposti, veliku ljubav prema siromasima, napuštenima i zaboravljenim u društvu, te pobožnost prema djetetu Isusu. Iz karizmatičke ljubavi prema djetetu Isusu nastala je 1890. godine družba sestara Služavki Maloga Isusa. Ljepoti misnoga slavlja pridonijelo je sudjelovanje djece – hodočasnika - iz Voćina, koji su prikaznim darovima, pjesmom i molitvom iskazali ljubav prema ocu Utemeljitelju.

Na kraju svete mise svi smo zajedno izmolili molitvu, da sluga Božji Josip Stadler bude što prije uzdignut na čast oltara, te da ga častimo kao blaženika.

s. M. Kristina Adžamić

Kršćanska ljubav ne isključuje nikoga

U župi Imena Marijina u Gromiljaku svečano je obilježen 23. siječnja 2011. godine 168. rođendan oca Utemeljitelja sluge Božjega Josipa Stadlera, koji je rođen 24. siječnja 1843. u Slavonskome Brodu. Središnje slavlje bila je svečana sveta misa, što ju je u župnoj crkvi predvodio preč. Marko Perić, dekan i župnik u Gromiljaku. U svojoj propovijedi lijepo je povezao nedjeljno čitanje koje je govorilo o pozivu apostola, s njegovim životom. On je još od malih nogu tražio blizinu Božju i svoju vjeru produbljivao svakodnevnom svetom misom i dobrim djelima.

U svrhu što boljeg upoznavanja lika nadbiskupa Stadlera, Prijatelji Malog Isusa su, pod vodstvom s. Marinele Zeko, pripremili prigodni program kojim su počastili Stadlerov časn rođendan. Prijatelji Maloga Isusa su to učinili vrlo domišljato i poučno preko poruka i njegovih krjeposti. Svatko od njih nosio je po jedno slovo SLUGA BOŽJI JOSIP STADLER i svako je slovo zasebno imalo poruku i krjepost koje su resile život ovoga velikana. Misno slavlje uveličao je skladnim pjevanjem župni dječji zbor pod ravnanjem s. Marinele, a cijeli pro-program i misno slavlje snimala je Televizija Kiseljaka.

*PMI – u svakom srcu po jedno slovo
Stadlerova imena*

Neka nam i ovaj rođendan bude poticajem da bude-mo zahvalni za dar Božje ljubavi i učimo od sluge Božjega koji kaže: *Kršćanska ljubav ne isključuje ni-koga, niti ikada može prestati, jer bio naš bližnji ma kakav, on je uvijek stvorenje Božje, on je uvijek slika i prilika Božja.*

PMI - Gromiljak

Naš slavonski cvijet

Prijatelji Maloga Isusa u Voćinu 23. siječnja 2011. godine su pjesmom i molitvom svečano obilježili 168. rođendan sluge Božjega Josipa Stadlera. To je dan kada mu želimo zahvaliti za primjer dobra i sveta života.

Naši najmlađi Prijatelji Maloga Isusa su, nakon završena prigodnoga programa, položili ruže ispred njegove slike. Ovom svetom misom pripravili smo se i za susret PMI-a u Slavonskome Brodu koji je Stadlerovo rodno mjesto.

Svakim okupljanjem i zajedništvom mi PMI želimo zahvaliti Bogu za Josipa Stadlera, ali i moliti za njegovo proglašenje blaženim, iako se on svojim poniznim životom već uvrstio među ugodnike Božje. Sluga Božji Josip Stadler je kao otac sirotinje odano služio Bogu.

Molimo da ga Bog proslavi čašću oltara kako bi bio još snažniji poticaj svim ljudima dobre volje!

Živio Mali Isus!

Valentin Volf, PMI, Voćin

PMI iz Voćina slave rođendan slugu Božjeg Josipa Stadlera

Gromiljak

Prodajna misijska izložba

Deveta dobrotvorna misijska izložba u Gromiljaku, pod nazivom „Na izvoru ljubavi“, za *Djelo svetog djetinjstva*, u organizaciji sestara Služavki Maloga Isusa i Prijatelja Maloga Isusa, otvorena je 18. prosinca 2010. godine u 15 sati u dvorani Kuće Navještenja – Gromiljak. Otvaranju izložbe nazočio je veći broj prijatelja i dobročinitelja misija, Prijatelja maloga Isusa, časnih sestara Služavki Maloga Isusa na čelu s provincijalnom glavaricom s. Marinom Piljić, te sestara Franjevki iz Kiseljaka. Svi su došli vođeni nakanom da božićnom kupovinom pomognu i razvesele one koji si ne mogu kupiti i omogućiti osnovno za život, liječenje i školovanje.

Pozdravna riječ provincijalne glavarice s. Marine Piljić

Prodajna misijska izložba namijenjena je potrebama života i školovanja djevojke Leticie Namirembe iz Ugande i djece iz Tanzanije. Leticia ima 17. godina, ostala je najprije bez majke, zatim bez oca, onda bez ujaka koji se za nju brinuo, i na kraju bez očevog prijatelja koji je bio preuzeo brigu za Leticiju. Sada Leticia nema nikoga drugoga osim nas kojima se obratila za pomoć i nastavak školovanja za medicinsku sestru. Još joj nedostaju dvije godine do završetka školovanja. Jedna godina školovanja košta 1.200,00- EURO.

Kršćanska ljubav i otajstvo Kristova utjelovljenja poziva nas biti otac i majka, prijatelj, dobročinitelj Leticii i drugima koji su u sličnim životnim neprilikama, jer oni nemaju drugih osim nas. Djeca u Tanzaniji koja trebaju našu pomoć su također sličnih životnih priča kao i Leticia.

Izložbu je otvorio mons. Joseph Arshad, savjetnik u Apostolskoj nuncijaturi u Sarajevu. Tom prigodom nazočnima je približio život u misijskim područjima i duh Božića koji se očituje u radosnom dijeljenju dobara i solidarnosti s onima koji nemaju najpotrebnije za život. „Cijenim ovu Vašu misijsku zauzetost i osjećajnost. Vaše molitve i vaši financijski

**Mons. Joseph Arshad
otvorio je misijsku izložbu**

prilozi, uistinu, su pravi znak ljubavi koju je Bog podijelio s cijelim čovječanstvom. Misliti na druge, pravo je značenje Božića i na ovaj način, od srca, podijeliti radost s onima koji uistinu nemaju ništa. Hvala svima koji na ovaj način pomažete održati živim misijski plamen.“, rekao je nazočnima mons. Joseph Arshad.

Svečanosti otvaranja prodajne misijske izložbe upriličen je kratki program u kojem su nastupili: *Vis Prijatelj* iz Gromiljaka s pjesmama: *Ljubimo Sina Božjega i O Gospode, Ti*

si pastir moj, te i gospođin Anto Stanić, koji je nazočne stihovima proveo kroz povijest sestara Služavki Maloga Isusa.

Dobrotvorna prodajna misijska izložba u Gromiljaku postala je dio tradicije toga kraja. S radošću i ponosom, Prijatelji Maloga Isusa i prijatelji misija zajedno sa sestrama svjedoče solidarnost i zajedništvo s onima koji trpe, posebno s djecom u patnji, jer je i sam Bog izabrao rubne u društvu, siromašne i odbačene da se u njihovu okruženju rodio.

Zahvaljujemo svima koji su pomogli da se ostvari prodajna misijska izložba, kojom ćemo Leticii pružiti kruh u ruke, a njezinim sugrađanima osobu koja će im biti od pomoći u potrebama njege i liječenja, te djeci Tanzanije, barem na kratko, pružiti uvijete života dostojne čovjeka.

Znamo da ovo što činimo nije mnogo, ali i mala kap može povećati rijeku dobrotvorne ljubavi, koja teče srcima svih koji su uključeni u ovo misijsko djelo kršćanske ljubavi.

s. Kristina Adžamić

Svijećnica - Dan posvećena života

ZAPALI SVJETLO SVOJIM ŽIVOTOM...

U povodu Dana posvećena života, koji se slavi 2. veljače, Crkva nam pred oči stavlja ljepotu svjetla koje je u punini zasjalo u samom

Isusu Kristu. Radujemo se da mi, posvećene osobe, možemo biti dionicima toga Svjetla, koje nas nužno upućuje na promišljanje o životu jedne obične svijeće, koja kad je usporedimo s našim životom pokazuje temeljni svoj i naš smisao. Svijeća živi samo dok gori za druge. Dok gori, ona je svjetlo u mraku, toplina u hladnoći, nada u životu. Kad ne gori, svijeća samo leži u mraku, u nekoj kutiji, bezvrijedna, hladna, nezamijećena. Prikazanje Isusovo u hramu zapalilo je svijeću -

svjetlo koje obasjava svakog čovjeka i čitav svemir. Njegova svijeća obasjava put - jedini put koji vodi prema potpunom ispunjenju i sreći. Svatko od nas traži sreću, traži mir, zdravlje, složno zajedništvo, prijateljstvo. U toj potrazi potrebno nam je svjetlo, da ne zalutamo, ne izgubimo se. Tražimo svoj put u putovima onih koji su prepoznali Svjetlo; u poniznosti Marije, u spremnosti Šimuna da pomogne bližnjemu u nevolji, u Aninu služenju cijeli život. Oni su prepoznali Svjetlo i pustili ga da gori i u njihovu srcu te tako pokazuju put drugima. Dopuslimo i mi da nas Svjetlo života ispuni. Isus kaže: *Vi ste svjetlo svijeta* (Mt 5, 13-16). I mi ćemo živjeti samo onda ako budemo nesebično izgarali, život za druge darivali. Bez svjetla kojega životom darujemo, naš će život biti bezvrijedan i jadan. Stoga budimo svjetlo svijeta i neka nam život bude vrijedan i ispunjen.

Na razini Vrhbosanske nadbiskupije redovnici i redovnice su na Dan posvećena života slavili Svjetlo - Isusa, prikazana u hramu. Slavlje su započeli u sestrijsko-bratskom zajedništvu u sarajevskoj katedrali 1. veljače 2011. godine u 17 sati molitvom Večernje i molitvom radosne krunice, koju je predvodio fra Slavko Topić, profesor na Franjevačkoj teologiji u Sarajevu. Poslije je uslijedilo svečano misno slavlje koje je

predvodio pomoćni biskup vrhbosanski mons. dr. Pero Sudar, uz koncelebraciju petnaestak svećenika.

Na sam blagdan Svijećnice, 2. veljače, u sarajevskoj je katedrali nastavljena proslava Dana posvećena života svečanom svetom misom, što ju je predvodio kardinal Vinko Puljić, nadbiskup vrhbosanski, u zajedništvu s apostolskim nuncijem u BiH nadbiskupom Alessandrom D'Erricom, pomoćnim biskupom vrhbosanskim mons. dr. Perom Sudarom, uz suslavlje redovničkih i biskupijskih svećenika, te uz sudjelovanje redovnika i redovnica. Nakon blagoslova svijeća uslijedila je svečana procesija s upaljenim svijećama oko prvostolnice. Pod svetom misom su predstavnici redovnica i redovnika iz raznih družbi prinijeli na prikazni dar svijeću, vino za svetu misu, kruh, križ i cvijeće. Na kraju su svi nazočni redovnici i redovnice zajedno izmolili molitvu slobodnoga i potpunoga predanja Bogu.

Obilježavanje Dana posvećena života završilo je prigodnom akademijom u Amfiteatru Franjevačke teologije u Sarajevu u 15,30 sati.

U ozračju Svijećnice sve su zajednice naše provincije prikazali Gospodinu na dar i našu s. provincijalu Marinu, koja je tog dana u zajedništvu sestara, kandidatica i djece slavila svoj imendan. Gospodinu smo molitvom zahvalile za njezino služenje Crkvi i našoj provinciji po odgovornoj službi koju obnaša u ovim vremenima. Tim su povodom sestre pripremile program s kandidaticama i djecom iz Stadlerova dječjega doma *Egipat*, kojeg su izveli kroz pjesmu i glumačke vještine, te joj radosno zaželjeli sretan imendan!

s. Ana Marija Kesten

Svima Bogu posvećenima najiskrenije čestitke!

Svečanost ulaska u Postulaturu

U samostanu *Egipat* u Sarajevu pripuštena je u postulaturu kandidatice Jelena Jovanović. Rođena je 10. rujna 1989. godine u Tuzli, od oca Aćima i majke Ljubice, rođ. Jozić. U pripravništvo je primljena 25. kolovoza 2010. godine. Studira treću godinu teologije na Katoličkomu bogoslovnom fakultetu u Sarajevu. Svojom zamolbom od 2. siječnja 2011. godine zatražila je od s. provincijalke Marine Piljić da je pripusti u postulaturu. Dobila je pozitivan odgovor dopisom br. 32/2011. od 15. siječnja 2011. godine. Svečani je obred upriličen u nedjelju, 13. veljače 2011. godine, u samostanu *Egipat* u Sarajevu, Spomen-sobi oca Utemeljitelja, što ga je, sukladno Konstitucijama, Direktoriju i praksi Družbe imala provincijalna glavarica s.

Provincijalna glavarica s. Marina Piljić prima u postulaturu kandidatice Jelenu Jovanović

Marina Piljić. Radosni događaj započet je svečanom molitvom Večernje (Vespere), na kojem su sudjelovale sestre kako iz samostana *Egipat* tako i ostale iz obližnjih zajednica, te kandidatice sa svojom prefektom s. Lucijom Blažević. Sve zajedno su odale zahvalu Gospodinu na daru novoga zvanja kojim je Gospodin obdario našu redovničku zajednicu.

Nakon obreda cijela je zajednica čestitala Jeleni i zaželjela joj Božji blagoslov na započetome putu. Svečanost je nastavljena i kod obiteljskoga stola, kada su sve okupljene sestre i kandidatice s Jelenom i na vanjski način podijelile radost događaja.

Postulantica Jelena radosna s Malim Isusom na rukama

O tom danu napisala je sama Jelena svoj dojam, kojega doslovce donosimo: „Gospodin odabire i poziva koje hoće, a zna i zašto. Zašto ja, Gospodine? Zašto si pozvao upravo mene? Zašto baš u ovu Družbu? Takva i slična pitanja postavljala sam Bogu za vrijeme obreda moga ulaska u postulaturu. Taj dan su, čini mi se, svi bili uzbuđeniji od mene. Sestre, kandidatice, svi govore o postulaturi, pitaju jesam li uzbuđena, a ja... kao da se ništa ne događa. Pa ništa se ne mijenja, mislila sam, nije to ništa posebno. Sve je bilo tako mirno i ništa posebno dok se nisam našla u Spomen- sobi

oca Utemeljitelja pred sestrama koje su došle podijeliti sa mnom taj svečani trenutak. Kada sam shvatila što trebam reći, da želim ući u postulaturu, nastaviti put

redovničke formacije, javilo mi se ovo pitanje: Zašto ja, Bože? Pomislila sam: Hoću li ja to moći? Pogledala sam u veliki portret oca Utemeljitelja i rekla sam mu tiho u sebi: Oče Utemeljitelju moj, molim Te, zagovaraj me kod Gospodina. A on kao da mi se smiješio i hrabrio me tihim riječima: Ne boj se, vidjet ćeš...! Samo hrabro! I kad je došlo vrijeme, odvažno i s veli-kim pouzdanjem u Boga rekla sam svoj DA. Utekla sam Mu se molitvom da me i nadalje prati, vodi i pomaže mi cijeloga života moga. Ovaj svoj početni

korak na putu redovničke formacije preporučam srcu naše Majke, Bezgrješne Marije, u koju je naš otac Utemeljitelj uvijek imao sinovsko pouzdanje“.

Split

Hvala ti, Isuse!

Hvala Ti, Isuse, za ovih šest mjeseci kandidature, u kojoj sam, otvorivši vrata svog srca, upoznala život i rad sestara Služavki Malog Isusa. Upoznavajući i sami život u samostanu, našla sam sebe i tome se veselim. Hvala Ti, Isuse, na ljubavi koju pružaš, ne samo meni, već cijeloj našoj Družbi.

Na Svijećnicu, Dan posvećenog život s veseljem idem korak naprijed. Ulazim u postulaturu. Kao što je Tebe Tvoja Majka Marija prikazala u hramu, tako ću ja na Dan posvećenog života s veseljem i radošću cijeli svoj život posvetiti Tebi. Obećavam Ti da ću biti vrijedna, poslušna i marljiva postulantica. Zadatke koje mi namijeniš preko mojih sestara izvršavat ću s puno ljubavi i Tebi na slavu. Daj mi snage da budem još više poslušna, ponizna i s još većom požrtvovnošću dođem do novicijata, pa tako i do samog redovničkog života u koji se polako upućujem.

Koliko moj i naš križ bude težak, budi uz mene i sestre koje si pozvao. Ja te molim iskrena srca za još koju kandidaticu. Neka nama i svim sestrama u Družbi Mali Isus bude pomoć!

Silvija za vrijeme obreda

*Živo Mali Isus!
Uvijek u našim srcima!*

Postulantica Silvija Erceg

"Savjest" Solin, 5.2.2011.

U okviru programa za trajni odgoj sestara naše Provincije, koje vodi Vijeće za permanentni odgoj kojemu je pročelnica naša s. Marijangela Majić, održan je cjelodnevni seminar za sestre do 50-te godine života, u samostanu sv. Rafaela u Solinu.

Okvirna tema seminara je bila „Savjest“, a predavač prof. dr. fra Špiro Marasović. Bilo je prisutno dvadesetak sestara.

Seminar je započeo u 9,00h predavanjem koje fra Špiro podijelio u dva dijela.

Prvi dio nosi naziv

„**Savjest i suvremena civilizacija**“, a govori o **Katolički nauk o savjesti** – „...savjest je zapravo aktivna Božja slika u nama na koju smo stvoreni koju su neki stari teolozi nazivali „iskrom duše“ i slično tome.

Dakako, iako je savjest to i takva, to nipošto ne znači da je ona uvijek zdrava i pouzdana, naprotiv, savjest je vrlo često krivo oblikovana, pa onda i nepouzdana, što će reći da onda i nije pravi odraz Božje slike u nama, ali, budući da zamjene za nju nema, ona i u takvim okolnostima obvezuje pojedinca da djeluje u skladu s njom. Odatle i stalna potreba da svatko od nas mora trajno raditi na ispravnom formiranju svoje savjesti, jer, ako radi u skladu sa krivo formiranom savjesti, doduše neće griješiti, ali će ipak činiti zlo. A ne htjeti trajno oblikovati svoju ispravnu savjest značilo bi da čovjek hoće trajno činiti zlo, što je onda grijeh....“;

Individualizmu – „...demokracija, odnosno naglasak na čovjeku pojedincu, ima i drugu stranu medalje, a ta je da pravo svakoga na vlastito mišljenje i sloboda da se ono zastupa i izražava, pretvara se i u slobodu i pravo da svatko misli što ga je volja, odnosno da je više jako teško pronaći zajedničko mišljenje i zajedničke ciljeve. Stoga ovakav

individualizam, tj. ovakav naglasak na pojedinca, u stopu prate negativne pojave kao što su: etičko-moralni subjektivizam, religijski eklekticizam, moralni relativizam, a s njima onda i dominacija loših primjera...”

Etičkom subjektivizmu, religijsko-vjerskom eklekticizmu, nemoralnom zakonu i lošim primjerima.

Drugi dio nosi naziv „**Savjest i redovnički život**“, a govori o **Osobnom Božjem pozivu** „..... „slijediti Krista“ svodi se pak na ostvarivanje onoga „Budi volja tvoja!“ (usp. Mt 6,1; 26, 42; Lk 22,42 i sl.), odnosno na predanje sebe u volju Očevu, koje opet može imati tri naglasaka: 1. žrtva, tj. jedan od načina umiranja sebi, a življenja

Bogu i u Bogu; 2. krepost, tj. nastojanje oko postizanja svetosti kroz usavršavanje u krepostima, i 3. disciplina, tj. raspoloživost za Božje planove i poduhvate....“

Pravilu i konstituciji Reda ili Družbe, Božjoj volji i zajednici (Sveti likovi redovništva općenito i vlastite zajednice posebno) - „...Ako je rasuđivanje u punom smislu riječi pridržano samo za najvažnije odluke, duh rasuđivanja morao bi karakterizirati svaki proces odlučivanja u zajednici. (...) Prije donošenja bilo koje odluke potrebno je izdvojiti vremena za molitvu i osobno razmišljanje, a tu je i niz važnih stavova koji pomažu da se zajedno otkrije što je ispravno i Bogu milo. Evo nekoliko tih stavova: odlučnost u traženju isključivo Božje volje nadahnjujući se na Božjem djelovanju kakvo vidimo u Svetom pismu i povijesti karizme ustanove i sa sviješću da je evanđeoska logika 'obratna' od ljudske koja traži uspjeh, djelotvornost i priznanje; spremnost prepoznati u svakom bratu i sestri sposobnost otkrivanja istine, pa bilo to i djelomično, i shodno tome prihvatiti njegovo ili njezino mišljenje kao

posredan put k zajedničkom otkrivanju Božje volje – u tome valja biti spreman ići tako daleko da se tuđe ideje smatra boljima od svojih; (...)
čvrsta odlučnost očuvati jedinstvo pod svaku cijenu, kakva god da bila

konačna odluka; Zajedničko rasuđivanje nije nadomjestak za narav i ulogu autoriteta na kojemu je da donese konačnu odluku...“, **Odlukama poglavara, „Teškom posluhu“ i savjesti.**

Nakon predavanja uslijedila je molitva srednjeg časa, te zajednički ručak. Kratko se odmorivši, sa našom s. Mirtom Lišnić naučili smo nekoliko novih napjeva za pjevanje Časoslova.

Raspjevani, upustili smo se u zajednički bratsko – sestriński razgovor sa fra Špirom.

Nakon ugodnog i korisnog razgovora, slavili smo Euharistiju i zajednički zahvalili Gospodinu za ovaj dan zajedništva, rada i molitve.

Nakon Euharistije uslijedila je večera koja je bila ispunjena radošću i humorom, kojim nas je ponajviše darovao naš fra Špiro. Radosne, nasmijane i obogaćene vratile smo se u naše zajednice.

sestra

Sestre u samostanskoj kapeli

Duhovna obnova za djevojke

Župna crkva Sv. Nikole

U nedjelju 27. 02. u 14,00h ispred župne crkve sv. Nikole u Metkoviću, skupila se vesela ekipa od 34 djevojke iz metkovskih župa sv. Nikole, sv. Ilije, iz Vida i iz Opuzena. Susret kojeg su pripremile s. Matea Periš i s. Jelena Marević bio je podijeljen u dva dijela. U prvom dijelu razmišljali smo o prisposobi „Ja sam trs, a vi loze“ (Iv 15, 1-6), a u drugom dijelu smo razmišljali „Zašto karneval??“.

„Ja sam trs, a vi loze“ (Iv 15, 1-6) - Što je tjesnije povezano od trsa i mladica na njemu? Mladica je izdanak i na neki način nastavak, produžetak trsa. Mladica iz trsa crpi životni sok kojim se hrani, vlagu da se ne osuši i sve drugo što je potrebno da obasjana ljetnim suncem sazrijeva i rađa. Ako ne prima hranu iz trsa, ne može ništa roditi, ostaje potpuno suha, bez lišća i grozdova.

Moramo tu Isusovu prisposobu povezati s događajem koji apostol Pavao naziva *pricijepiti*. I ta slika ili stvarnost uzeta je iz poljodjelstva. Prije smo bili divlje mladice, po krštenju smo bili pritjelovljeni ili pricijepljeni na Krista. Postali smo mladice

plemenite stabljike Krista. Sve to dogodilo se u snazi Duha Svetoga koji nam je darovan. Duh Sveti je

veza koja sjedinjuje trs i mladicu na njemu!

Ostati u Kristu ima i značenje onog najpozitivnijeg, a to je "ostati u Njegovoj ljubavi".

Tu je važnija ta svijest o ljubavi kojom nas On ljubi, nego naše ljubavi prema Njemu.

Dopustimo da nas prožme ta Njegova bezuvjetna ljubav, da nam tom ljubavlju posreduje tako potrebne i neophodne životne sokove koji iz Njega struje i kolaju u naš život.

Djevojke sa s. Jelenom u radionici

Nakon razmišljanja, podijelili smo se u četiri grupe gdje je svatko za sebe pokušao obrezati svoj trs, tj. odrezali grane koje neće uroditi plodom, a na njihovo mjesto došle su grane koje su plodne, ali postaju plodne samo našom promjenom i određenim žrtvama.

U grupnom radu, razmišljalo se o životima četiri osobe

koje su „odrezale“ određene grane svog života koje nisu donijele plod i njihov životni trs je urodio bogatim plodovima.

Nakon kratke pauze, prešli smo na temu „**Zašto karneval??**“. Vidjeli smo da podrijetlo naziva karneval, kao uostalom i podrijetlo samog običaja, nije sasvim jasno. Najstariji korijeni riječi karneval tumače se nazivom za posljednju nedjelju prije korizme, *domenica carnis privii* (nedjelja bez mesa). Radi se o nekadašnjem običaju da se neposredno pred početak korizme (period od 40 dana prije Uskrsa) započne s

postom, odricanjem od mesa. Iz imena te nedjelje razvio se tijekom srednjeg vijeka (najvjerojatnije u Italiji) naziv *carnem levare* (ukloniti meso) koji je preživio do našeg vremena u iskrivljenom obliku *carnevale*.

Teško da će karneval ikada nestati, jer bez obzira na njegovo podrijetlo, značenja koja su mu pridavana i posljedice, karneval osvaja čovjeka i poziva ga na bijeg iz svakodnevice. Jelo, piće, glazba i ples stvari su bez kojih je teško zamisliti život, a karneval je upravo to, često neprimjereno i razuzdano, ali ipak slavljenje života.

Budući da se nalazimo u vremenu karnevala, izrađivali smo maske, ali smo na njima s vanjske strane pisali ono što ljudi često pokazuju jedni drugima, a s unutrašnje ono što zadržavaju za sebe iz straha, oholosti, dvoličnosti ili nekih drugih razloga.

Sudionice susreta sa svojim uradcima

No, svjesni smo kako završavanjem poklada padaju sve maske i pepelnicom ulazimo u korizmu u kojoj ni jedna maska ne može ostati pred Gospodinom. On sve zna i jedino pred Njim čovjek nema straha biti onakav kakav uistinu jest, slab i grešan, a ipak bezuvjetno voljen.

Na samom kraju susreta pogledali smo kratki film o čovjeku koji je pred Gospodinom skinuo sve maske i njegov je trs urodio obilnim plodovima koji se i danas ubiru – o. Ante Gabrić, metkovac koji je neizmjereno volio Boga i indijske siromahe.

Ovaj susret u pastoralnom centru o. Ante Gabrića završili smo radosno s pjesmom „Predivan“ .

s.J.M.

Putem srca

U subotu, 29. siječnja u provincijskoj kući održan je susret za djevojke na temu **IMAJ SRCE**. Sudjelovale su djevojke iz zagrebačkih župa sv. Jeronima i sv. Pavla- Retkovec. Susret su animirale s. Valerija Sakač i s. Jelena Burić. Svetu misu predslavio je vlč. Anđelko Koščak. Susret je započeo molitvom u kapeli. Kroz upoznavanje, katehezu „Milosrdnog Oca“, rad u skupinama, otkrivale smo nove mogućnosti kvalitetnih odnosa u svojim konkretnim obiteljima.

Sve je vođeno SRCEM!

Srcem hrlimo k Bogu!

Srcem vidimo bližnjega! Srcem prosuđujemo sebe!

Zajednička molitva sa sestrama, kao i igre otvorila su vrata spontanom, vedrom zajedništvu, a time i proširile obzor dosadašnjem razmišljanju o samostanskom životu. U susretu su sudjelovale i naše kandidatice. Evo kako je to doživjela jedna od njih:

Kao kandidatice SMI sudjelovale smo na susretu djevojaka. Slično kao iskustvo drugih susreta, nemoguće je doživljaje prenijeti na papir. Svidjela mi se tema iz evanđelja o milosrdnom Ocu. Potaknulo me je na razmišljanje o tri naravi: milosrdnom Ocu, izgubljenom sinu i ljubomornom bratu. Iako smo gledale kroz različite uloge, zaključak nam je bio isti. Podijelile smo mišljenja zaključivši koliko je bitno opraštanje i milosrđe. Kroz propovijed pod sv. misom, velečasni nam je posvijestio kako je bitno svaki dan posvetiti Isusu barem 5 minuta. Naglašavao je svakodnevno življenje poziva i ne samo u svakidašnjim poslovima. Susret je završio u radosti sa željom da nam se barem koja djevojka pridruži u svakodnevnom hodu kroz služenje.

Monika Maslač, kandidatica

Zajedno pred Isusom

Putem srca u Marijinom Domu

U nizu planiranih susreta za djevojke na planu Provincije u svrhu apostolata duhovnih zvanja, u subotu 12. 2. 2011. održan je susret u Marijinom domu u Vinkovcima pod geslom *IMAJ SRCE*. Sudjelovalo je 29 djevojkama iz vinkovačkih župa: sv. Ćirila i Metoda, sv. Euzebija i Poliona, sv. Vinka Palloti, te iz okolice Vinkovaca, iz Andrijaševaca i iz Tordinaca. Animatorice su bile s. Jelena Burić, s. Emanuela Pečnik i s. Martina Vugrinec, novakinja.

Djevojke u razgovoru sa s. Nikoletom (predstojnicom) i s. Martinom

Susret, kao i obično, započele smo molitvom i međusobnim upoznavanjem. Najprije smo se mi sestre predstavile djevojkama na način što je s. Martina predstavila Družbu uz prezentaciju koju je sama pripremila, a potom je s. Zrinka (kao sestra koja živi u tom samostanu) upoznala djevojke s poviješću i važnošću Marijinog doma za grad Vinkovce. Potom je uslijedilo njihovo međusobno upoznavanje u znaku srca s mogućnošću postavljanja pitanja prisutnim sestrama.

Nakon međusobnog upoznavanja krenule smo **PUTEM SRCA** korak po korak uz katehezu o *Izgubljenom sinu*. Nakon uvodnog dijela, u kapeli Male Gospe slavile smo euharistijsko slavlje koje je predvodio vlč. Vlado Delić. S njim smo za *stolom Riječi* lomile Riječ koja nam je bila predviđena za susret, a potom se i nahranile *kruh*om *Života* kako bismo iznova imale snagu vjernosti Ocu. Po završetku euharistije

slijedila je molitva Srednjeg časa s kronicom Malog Isusa kako bi djevojke doživjele sestarsku podnevnu molitvu. Kao po dnevnom redu, iza molitve uslijedio je ručak kojem su se silno obradovale jer su ogladnjele! Nakon ručka pripremile smo za njih rekreaciju igrajući igre iznenađenja.

Ispunjene smijehom, vedrinom, radošću druženja i rekreacije, pristupile su drugom dijelu susreta produbljujući hod PUTEM SRCA radeći u manjim skupinama na tekstu o Izgubljenom sinu s osobitim naglaskom na jednom od likova: otac, mlađi sin i stariji sin. Grupni rad prilično se odužio, ali i plodom urodio!!! Dalo se to doživjeti iz njihovih prezentacija u plenumu.

Pri samom kraju susreta djevojke su popunile anonimnu anketu koja odiše radošću, zahvalnošću, oduševljenjem s velikom željom da se takvo nešto što prije ponovi.

Susret smo završile molitvom Večernje i podjelom prigodnih uspomena kao sjećanje na susret.

s. Emanuela Pečnik

*Sudionice susreta
Sa s. Jelenom,
s. Emanuelom i
s. Martinom*

S radošću služiti malenima

U nedjeljnu večer 6. ožujka 2011. godine poslije večernje svete mise u župi sv. Benedikta i Žalosne Gospe u Kloštru Podravskom upriličen je prigodni susret PMI koji djeluju u Župi. Susret su animirale članice Vijeća za pastoral zvanja i PMI: s. Jelena Burić, s. Viktorija Predragović i s. Emanuela Pečnik. Uz članove Društva bili su prisutni: fra Ivan Široki, župnik, fra Tomislav Kero i sestre koje djeluju u Župi: s. Bernardica Galović i s. Karmen Hajdinjak.

Zajednički su promišljali o identitetu PMI na temelju statuta Društva kojeg je uz prezentaciju predstavila s. Emanuela. Uz objašnjavanje pojedinih dijelova statuta Društva, s. Emanuela je progovorila i o svetačkom liku sl. Božjega Josipa Stadlera kako bi članovi što zauzetije nasljedovali svetački lik utemeljitelja Družbe.

Nakon prezentacije svima okupljenima podijeljen je statut Društva kao i listovi za stvaranje župne i provincijske kartoteke. Nakon dobro proučenih Statuta listove za kartoteku ponajprije su popunili već postojeći članovi Društva, ali također i oni koji to žele postati. Uz punopravne članove Društva formirana je i zajednica djece i mladih kao članova u formaciji.

U dogovoru sa fra Ivanom Širokim, župnikom imenovali smo članove za koordiniranje pojedinih aktivnosti zajednice: fra Ivan Široki, župnik je koordinator i duhovni pratitelj, gđa Anđelka Kokotić brinut će o materijalnim sredstvima i bit će kontakt osoba za primanje i prenošenje svih potrebnih informacija za što bolje djelovanje zajednice, gđa Ljerka Sabolić i gđa Ivančica Hobolja animirat će karitativne radionice za što bolje karitativno djelovanje u Župi na planu Provincije.

Dogovorili smo se i o detaljima vezanima za godišnji susret u Pitomači koji je planiran za 28. svibnja 2011. Kao skupina animirat će

procesiju od župne kuće do župne crkve.

Susret je odisao radošću, spremnošću da se služi malenima u svojoj okolini ljubeći u njima Maloga Isusa, kako je to znao često govoriti sl. Božji Josip Stadler.

Susret smo završili molitvom krunice Djetetu Isusu.

PMI, Kloštar Podravski

PMI-ovci sa s. Emanuelom razmišljaju, dogovaraju...

13.12.2010 | 19:00 | IKA V - 127447/12

Prva međunarodna izložba božićnih jaslca "Emanuel"

Split, (IKA) – Hrvatska kršćanska demokratska udruga Split, pod pokroviteljstvom grada i Franjevačke provincije Presvetog Otkupitelja, priredila je otvaranje prve međunarodne izložbe božićnih jaslca "Emanuel" 13. prosinca u Staroj splitskoj gradskoj vijećnici na Narodnom trgu. Izloženo je više od 20 djela različitih umjetničkih stilova i izvedbi s inspiracijom Kristova rođenja. Izložene su jaslce na slikarskom platnu, jaslce od papira, keramike, drva, željeza, različitih boja i veličina. "Nadamo se da će ova izložba postati tradicionalna u našem gradu. Kao što je Isus okupio sve, od pastira do mudraca, tako smo na ovoj izložbi okupili djela djece svih uzrasta pa do akademskih umjetnika iz zemlje i inozemstva (Ilija Skočibušić, Josip Botteri-Dini, Hrvoje Peruzović, Lojzika Ulman i dr.). Izložbu smo nazvali 'Emanuel' jer je to ime Isusovo, Boga s nama", kazao je predsjednik HKDU Gudio Piassevoli na otvaranju izložbe kojoj su nazočili pročelnica za kulturu grada Splita Maja Munivrana, dožupan Splitsko-dalmatinske županije Vicko Haladić te brojni Splitsani i Splitsanke. Izložba će biti otvorena do 6. siječnja 2011. godine.

Izložba jaslca „Emanuel“

Hrvatska kršćanska demokratska udruga Split, uz pokrovitelje grad Split i franjevačku provinciju Presvetog Otkupitelja organizirala je prvi put u Splitu međunarodnu izložbu jaslca u gradskoj vijećnici (bivši Etnografski muzej). Mi, sestre Služavke Malog Isusa splitske provincije, bile smo počašćene pozivom i sudjelovanjem na ovoj izuzetnoj i značajnoj izložbi. s. Sandra Midenjak, provincijalka, zamolila je s. Dolores Brkić da ona u ime naše Provincije kreira jaslce te tako budemo dionici ovog izuzetnog projekta – „Emanuel“

„ Kad je Bog htio svijetu pokazati da ga neizmjerljivo ljubi, onda nije našao ništa tako nježno kao maleno djetesce.

I tako je Bog ljubio ovaj svijet da je za bijega svoga Sina dao, a Sin je tu ljubav pokazao time što je radi nas ljudi i radi našeg spasenja sišao s nebesa postavši djetesce od Blažene Djevice Marije...“

J. Stadler

Isus je sišao k nama „usred pustinje“..... naše pustinje: slama i suhoća, pustoš... Pokraj Novorođenog Djeteta „već su spremna drva“ za veliko predanje i lom na križu...

Sin – Isus, kad je htio pokazati koliko nas voli da trajno ostane s nama izabrao je KRUH (razlomljeni). U njemu nam je pokazao da se u smrti iz ljubavi prema nama dao slomiti da se mi više ne bismo slamali na neljubaznosti svoje okoline. Izabrao je vino kao zgusnutost onoga što je u oproštajnom govoru rekao učenicima: „Veće ljubavi nitko nema od ove; da tko život svoj položi za svoje prijatelje“ (Iv 15,3) (simbolika se u jaslje od vinove loze s klasjem i velikom hostijom)

Kruh je slika naše povijesti. Oblikovana je iz zrnja koje je raslo na klasu, na kiši i suncu, na vjetru i nevremenu. Mi ih u kruhu stavljamo pred Boga. On će poslati svoga Svetog Duha i nad naš život i nad njih reći: „Ovo je moje tijelo“

„U Isusovu Utjelovljenju dolazi Bog da se založi za siromašnog čovjeka. I Riječ bijaše u Boga, i Riječ bijaše Ljubav. Riječ je tijelom postala i nastanila se među nama. Isus je ta riječ

Unikatne jaslje

Kreatorica, s. Dolores

koja je Ljubav.

Sve što Bog ima ljudima reći jest Isus. Ljubav koja je uzela tijelo i krv i postala čovjekom – to tijelo postade nama KRUH ZA ŽIVOT SVIJETA.

Isusova putanja s neba na zemlju – štala, pustinja našeg srca (slama) hladnoća... Zaustavio se da naša pustinja procvjeta (zlatni platneni cvijet i prirodni cvjetni bor s detaljima Božića...)

Bog želi da Njegova ljubav i danas postane čovjekom u današnjim ljudima. Tako Božić nije vezan uz datum i mjesto. Svako mjesto može se zvati Betlehem i svako srce može biti jaslice u kojima će se roditi ljubav.

I Mali Isus daje nam novo ime „GRAD NEOSTAVLJENI“ a prezime smo izabrale same. SLUŽAVKE MALOG ISUSA.

s. Dolores Brkić

*Neka svatko tko pristupi k tebi
od tebe ode bolji i sretniji.
Svi moraju osjetiti Dobrotu
na tvom licu,
u tvojim očima,
u tvom osmjehu...*

Majka Terezija

*Blagoslov „Doma Imakulate“
Vrgorac, 23. 1. 2011.*

“Velika nam djela učini Gospodin, kličimo i radujemo se njemu!”

Dom Imakulate

U prisutnosti petnaestak svećenika i velikog broja naših sestara, kao i župljana Vrgorca, Euharistijsko slavlje nakon kojeg je blagoslovljen „Dom Imakulate“, predvodio je Splitsko-makarski nadbiskup mons. Marin Barišić. Poseban gost bio je p. Maurizio Annoni, kapucin iz humanitarne udruge "Opera Francescana per i poveri" iz Milana. To je naš dobročinitelj, bez kojega ovaj dom ne bi bio sagrađen.

Mons. Marin Barišić u svojoj propovijedi je istaknuo: „Ovaj novoizgrađeni Dom za starije i nemoćne dar je Boga i ljudi. On je blagoslov ne samo za provinciju Sv. Josipa Družbe sestara Služavki Malog Isusa i grad Vrgorac, nego i za našu nadbiskupiju. Ovo zdanje neka bude svjetionik, duhovna oaza i pomoć potrebnima da preko požrtvovne ljubavi sestara bude prepoznatljiva Božja ljubav za malog čovjeka. Mali Isus kojega vi vidite u svakome čovjeku bit će ovdje prisutan u nemoćnima i starijima. Današnji

svijet cijeni čovjeka ukoliko je snažan, zdrav i uspješan, a ukoliko nije u tim kategorijama on je teret društvu i te osobe često bivaju napuštene. To je

donio današnji stil života. Međutim, tamo gdje su baka i djed u kući život je dublji, mudriji, cjelovitiji. Oni najbolje prenose tradiciju, vrijednosti, pa i samu pobožnost i vjeru

Podsjetio je na još dvije bitne odrednice današnjega doba: starije koji žele biti mladi i mlade koji ne žele odrasti. Najčešće se to događa kada bježimo od odgovornosti. Najljepše je živjeti ono što jesmo, bili stariji ili mlađi, donoseći životne odluke i preuzimajući odgovornost za njih, poručio je

nadbiskup. Parafrazirajući riječi „Svakidašnje jadikovke“ Vrgorčanina Tina Ujevića, svoj je govor zaključio riječima: „Kako je radosno biti star, a biti mlad! Neka to ne bude jadikovka nego slavopojka.“

Nakon Euharistijskog slavlja u ime s. Sandre Midenjak, provincijalne glavarice, prisutnima se obratila s. Krucifiksa Ivelić. U tom dijelu, prije samog blagoslova, kao mali znak zahvalnosti, uručili smo p. Mauriziu Annoni sliku „Imakulata“ splitskog akadem-skog slikara Josipa Botterria. U znak zahvalnosti za

ovo veliko djelo na ulazu u dom stavljena je i kamena ploča na kojoj je uklesano: „Ovaj dom svojom dobrotom sagradiše Fra Maurizio Annoni

OFMCap i "Opera Francescana per i poveri" iz Milana, blagoslovljen 23. Siječnja 2011.“

Nakon blagoslova bio je zajednički domjenak u prostorijama doma.

PRIGODNI GOVOR

Već godine 1900-te našem utemeljitelju služi Božjem nadbiskupu Josipu Stadleru dolaze u Sarajevo delegacije iz Vrgorca i mole ga da pošalje svoje sestre u Vrgorac. Iz ovog je kraja već bilo nekoliko sestara u Družbi Služavki Malog Isusa.

Nadbiskup Stadler 1904.-te godine dolazi u Vrgorac kod tadašnjeg župnika s namjerom da vidi mogućnost dolaska sestara u ovu župu, i da li bi se mogla dobiti dozvola od strane državnih vlasti da sestre njeguju siromašne, zapuštenu djecu i siromašne starce i starice prema svrsi svoje Družbe.

Splitski biskup Nakić u siječnju 1905.-te godine piše nadbiskupu Stadleru da kupi kuću u Vrgorcju i otvori zavod za redovnice jer je ovaj dio Biskupije bio najpotrebniji vjerskog odgoja. Nadbiskup Stadler 20. veljače 1905. javlja biskupu Nakiću da je prema njegovoj želji kupio u Vrgorcju najljepšu kuću, od Mate Martinca, u blizini crkve.

Početak rujna 1906. Stadler šalje sestre u Vrgorac, a kuću i sestre stavlja pod zaštitu Marije i nazva je "Zavod Imakulate". Kuću su mještani nazvali "golubinjak" radi toga što su sestre kad bi pogledale na prozore izgledale kao golubice. Sestre su u kući otvorile zabavište, vodile domaćinsku školu, radile kao učiteljice u Vrgorcju i Kotezima, svirale u crkvi, te posjećivale stare i bolesne po župi.

Nažalost, 1917. god. sestre su morale napustiti Vrgorac, ali su se

1934. god. ponovno vratile i nastanile u sadašnjoj kući na vrgorskoj pjaci.

Slika Imakulete – J. Botteri

Vrgorska župa odgojila je 24 časne sestre, od kojih deset sestara Služavki Malog Isusa. Sestre su bile desna ruka župnicima Vrgorca i okolnih župa, koji su u ovom samostanu nalazili topli kutak molitvenog i obiteljskog zajedništva. Sestre su poučavale vjeronauk, vodile crkveno pjevanje, te dvadeset godina vodile domaćinstvo kod župnika. Zbog potreba današnjeg vremena i ovoga kra-

ja, Provincijalna uprava je odlučila učiniti nešto za potrebe starijih, siromašnih i nemoćnih. Obilazeći teren Vrgorca i Božjim nadahnućem odlučeno je da se kupi ona prva kuća zvana "Golubnjak", koju je za sestre kupio nadbiskup Stadler, a sada je bila stara i napuštena. U ovoj kući, koja je bila u vlasništvu obitelji Raos, rođena je naša pok. s. Inviolata Raos i Blaženka Raos.

Obitelj Raos, koja više nije ovdje stanovala, bila je sretna da se kuća proda sestrama i tako ponovno bude vlasništvo sestara, a sestre sretno da njihov "Golubnjak" ponovno bude pod zaštitom "Imakulate".

Provincija je kuću kupila 18. ožujka 1999. godine. Bila je trošna: Trebalo ju je srušiti i na istom mjestu pripremiti teren za gradnju novog doma-samostana, u kojem je previđen dio za stanovanje sestara, a ostalo za smještaj starih i nemoćnih osoba.

Nadbiskupski ordinarijat u Splitu i Vrhovna uprava Družbe podržali su potrebe i želju sestara i dale potrebne dozvole za izgradnju samostana.

Od srca pozdravljam splitsko-makarskog nadbiskupa mons. Marina Barišića. Hvala Vam oče nadbiskupe što ste došli zazvati Božji blagoslov na

Od srca pozdravljam splitsko-makarskog nadbiskupa mons. Marina Barišića. Hvala Vam oče nadbiskupe što ste došli zazvati Božji blagoslov na novi "Dom Imakulate". Vi ste 22. siječnja 2003. svečano blagoslovili kamen temeljac ovog samostana. Hvala Vam, što ste podržali gradnju ovog samostana i doma za stare i nemoćne.

Želja nam je da novi samostan bude duhovna oaza i pomoć potrebnima u Vrgorcu i ovom kraju i da preko požrtvovne ljubavi sestara bude prepoznatljiva Božja ljubav za malog čovjeka.

Srdačno pozdravljam s. Marcelu Žolo, predstavnicu vrhovne uprave naše Družbe, koja je za ovu prigodu došla iz Zagreba. Pozdravljam od srca i naše sestre iz sarajevske provincije i zahvaljujem im na ovom sestrinskom zajedništvu. Srdačan pozdrav i svim prisutnim sestrama.

Čin blagoslova novog Doma

Zahvaljujem i bivšim provincijalkama, s. Vesni Mateljan i s. Magni Borovac, koje su imale hrabrosti započeti izgradnju ovog samostana. Duboko smo zahvalne Bogu što smo dočekale da je njegova izgradnja privedena kraju i da će u prikladnim uvjetima zaživjeti karizma naše Družbe. Želja mi je ovaj samostan bude "duša" i "srce" ove župe i ovog Grada. U tom duhu pozdravljam novu predstojnicu samostana s. Hriznatu Barišić i sestre u zajednici u Vrgorcu.

Na početku gradnje ovog projekta Provincija je imala malo sredstava. Svoje pouzdanje stavile smo u ruke Božje providnosti. I Providnost nas nije iznevjerila. Bog je pronašao dobre i plemenite ljude poput ovdje prisutnog patera Maurizia Annoni, kapucina iz Milana.

Od 24. travnja 2002., kada je padre Maurizio poslao prvu donaciju, do danas stalno prati i pomaže ovu izgradnju, brine se kao za vlastitu kuću. Mnogi ljudi su od srca dali koliko su mogli, (zapisani su u kroniku našeg samostana i u našim su molitvama) i od srca svima velika hvala za svaki dar. A Padre Maurizio i „Opera Francescana per i poveri“ dali su sve ostalo što je bilo potrebno da bi se mogao ovaj projekt završiti i u njega useliti. Stoga u svoje osobno ime i u ime cijele Provincije sv. Josipa sestara Služavki Maloga Isusa, pozdravljam patera Maurizia, koji je radostan što je danas blagoslov „Doma Imakulate“, i za ovu prigodu je došao sa s. Zorkom Radan, predstojnicom zajednice iz Merata. Padre Maurizio Vi ste „duša“, „plemeniti i dobri duh“ izgradnje ovog samostana.

Hvala Vama i Vašoj redovničkoj zajednici franjevacu kapucina Provincije iz Milana i humanitarnoj udruzi „Opera Francescana per i poveri“. Kako sam već spomenula, mnogi su svojom dobrotom pružili koliko su mogli, ali bez Vaše ogromne pomoći, ovo bi još bilo na početku. Padre Maurizio, zlatnim slovima upisani ste u naša srca i u povijest samostana „Dom Imakulate“ u Vrgorcu.

Ponovno smo i u ovom slučaju živo osvjedočene kako su istinite riječi našeg Utemeljitelja Sluge Božjega Josipa Stadlera, koje nam je često ponavljao: "Mi smo siromašni, a Bog je bogat. Bog je davao, daje i davat će."

Od srca pozdravljam sve prisutne svećenike na čelu sa župnikom župe Vrgorac fra Petrom Vrljičkom, koji se skupa sa sestrama radovao da se u župi gradi novi samostan i dom, u neposrednoj blizini župske crkve.

Nadbiskup M. Barišić u susretu s vjernicima

Srdačno pozdravljam predstavnike vlasti i javnih službi grada Vrgorca na čelu s gradonačelnikom prof. Borislavom Matkovićem, i zahvaljujem vam na svemu što ste do sada učinili za sestre u Vrgorcu, i za izgradnju ovog samostana i doma. Toplo se preporučamo i daljnjoj dobroj suradnji i potpori.

Projekt ovog samostana izgradilo je poduzeće AGZ iz Omiša na čelu s gosp. arhitektom Ivom Ćurlinom, kojemu zahvaljujem za sav trud koji je uložio u ovaj projekt i da se ideja projekta ostvarila.

Mnoge tvrtke i osobe su uključene u izvedbu radova na „Domu Imakulate“, kako možete i sami zaključiti: od pripreme papira i temelja pa do namještaja. Velik ih je broj, pa ih neću nabrajati, ali svima zahvaljujem na suradnji, vjerujući da su svi radili i gradili kao sebi. Neka svima od Boga bude blagoslovljen uloženi trud.

Uređenje kapele osmislio je ak. slikar fra Ante Branko Periša. Zahvaljujem fra Branku na suradnji i savjetima.

Od srca zahvaljujemo nadzornicima radova: građevinskih – gosp. Petru Danoliću i unutarnjih radova gosp. Zvonku Bosančiću za njihov trud.

Još jednom svima koji su na bilo koji način sudjelovali u ostvarenju ovog projekta od srca hvala, a od Boga blagoslov i nagrada.

Kroz cijelo vrijeme gradnje, od traženja dozvola i skupljanja raznih potrebnih papira za početne radove, od temelja pa do završetka, brigu je vodila i radove pratila dosadašnja ekonomica i kućna predstojnica samostana u Vrgorcu s. Anete Krstičević. Ona je uložila puno truda i brige tijekom ovih godina gradnje. U ime Provincije i u svoje osobno ime od srca joj zahvaljujem na svemu što je učinila. Neka joj Gospodin blagoslovi svaki uloženi trud.

Mali Isus, čije smo služavke, neka bdije nad ovim domom, a njegova Majka Marija – Imakulata neka nam i dalje bude uzor služenja braći ljudima.

Blagoslov Božji, po rukama i molitvi našega Nadbiskupa mons. Marina, sići će nad ovaj Dom i mi sada možemo s Božjom pomoći nastaviti svoju misiju, karizmu naše Družbe.

Vjerujemo da se naš Utemeljitelj raduje da je na njegov rođendan "Golubinjak" ponovno zaživio.

(Sutra mu je 168. rođendan)

Neka ovo bude kuća u koju će svatko rado navratiti, a kome bude potrebno i topli kutak naći.

U lijepoj vrgoračkoj Varoši, s pogledom na prodolinu, pod ponosnom Motokitom, neka uvijek ŽIVI MALI ISUS.

s. Sandra Midenjak, provincijalna glavarica

U Vrgorcu, 23. siječnja 2011.

Vrgorac – grad na gori

Odjeci s proslave 120. obljetnice Družbe

"Rođena sam u srcu siromaha..."

Živim iz srca Siromaška u jaslama... Njegova sam služavka!"

Sjeme koje je posijano, klija, raste, niče i razvija se...donosi plodove. Kristu na dar. S tim mislima smo obilježili svečanu proslavu Družbinog 120. rođendana. Volimo rođendane jer nas oni vraćaju na našu kolijevku, bude sjećanja na najmilije osobe i na prve trenutke našeg postojanja.

Ove 2010. godine radosno smo proslavile rođendan drage nam Družbe s mislima na Oca Utemeljitelja i Njegovu očinsku ljubav i brigu. Sestre su se u svojim provincijama pripremale po preporuci Vrhovne Uprave trodnevnicom sv. Rafaelu, klanjanjem i hodočašćima u katedrale do zajedničkog slavlja u Zagrebu 24. listopada na kojemu su se okupile sestre iz provincija predvođene svojim provincijalnim glavaricama. Nakon domjenka za sve sestre u Generalnoj kući na Naumovcu slavlje je nastavljeno u Dvorani "Vjenac" Nadbiskupskog pastoralnog instituta na Kaptolu gdje je održana svečana akademija. Slavlju su nazočili uzoriti gosp. kardinal Josip Bozanić, uzoriti gosp. kardinal Vinko Puljić, Vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac, predsjednik Hrvatske konferencije viših redovničkih poglavara fra Ivan Paponja te brojni svećenici, redovnici, sestre

naše Družbe, drugih Družbi i Redova te brojni Prijatelji Malog Isusa. Svima nazočnima pozdravni govor uputila je s. Maria-Ana Kustura vrhovna glavarica Družbe te izrazila svoju radost i zahvalnost za sve milosti koje je Družba primila kroz sve godine povijesnog hoda. Zatim se nazočnima obratio i uzoriti kardinal Vinko Puljić, jedan od nasljednika našeg Oca Utemeljitelja, a nakon toga je uslijedio je program svečane akademije na kojoj su održana tri izlaganja. Dr. Agneza Szabo govorila je o temi "Povijesni kontekst nastanka Družbe sestara SMI", s. M. Irena Olujević održala je predavanje na temu "Družba sestara SMI i njezina karizma", a dr. Pavo Jurišić imao je izlaganje "Nadbiskup Josip Stadler i Družba SMI". Glazbene točke izvodio je oformljen zbor Sestara "Služavki Malog Isusa" iz svih provincija pod ravnanjem s. M. Dulceline Plavša i dječji zbor iz župe sv. Pavla u Retkovcu. Izvođene su skladbe od autora don Šime Marovića i s. M. Tihane Strancarić. Sestre su svim sudionicima darovale naše promotivne materijale koje su pripremile provincije i Vrhovna Uprava Družbe. Nakon akademije uslijedilo je svečano euharistijsko slavlje koje je

u zagrebačkoj prvostolnici predvodio uzoriti gosp. kardinal Josip Bozanić, a u koncelebraciji bili su vrhbosanski nadbiskup kardinal Vinko Puljić, apostolski nuncij u Hrvatskoj nadbiskup Mario Roberto Cassari, apostolski nuncij u Bosni i Hercegovini nadbiskup Alessandro D'Errico, vojni biskup Juraj Jezerinac, bjelovarsko-križevački biskup Vjekoslav Huzjak, provincijali te još šezdesetak svećenika iz republike Hrvatske i BiH. Kardinal Josip Bozanić je istaknuo da ljudi vole i trebaju sestre i zato se raduje ovoj proslavi. Misno slavlje je pjevanjem uzveličao zbor Sestara "Služavki Malog Isusa" i mješoviti zbor iz župe sv. Pavla iz Retkovca.

U Nadbiskupskom pastoralnom institutu sudionici slavlja bili su na zajedničkom druženju i domjenku. Hvala našoj Vrhovnoj Upravi na čelu s časnom Majkom s. Mariom-Anom Kustura, svim sestrama na čelu s provincijalnim glavaricama, s. M. Sandrom Midenjak, s. M. Marinom Piljić i s. M. Katarinom Penić-Sirak za sve utkano u rast drage nam Družbe. Hvala svim biskupima i svećenicima, redovnicima i redovnicama, vjernicima i Prijateljima Malog Isusa za doprinos ovoj proslavi. Neka nas Božji blagoslov prati da nastavimo služiti s velikim srcem u poniznoj ljubavi svima potrebnima.

s. M. Viktorija Predragović

Prilikom službene vizitacije sestrama studenticama u Rimu, s. provincijalka Marina Piljić imala je 16. veljače 2011. godine, zajedno sa s. Anom Uložnik i s. Marinom Perić, privatnu audijenciju kod Sv. Oca Benedikta XVI.

Bio je to poseban događaj i ugođaj srca, kada je provincijalna glava-rica zajedno s dvjema mladim sestrama koje se nalaze na studiju u Rimu, mogla Svetog Oca pozdraviti i predstaviti se. Mlade sestre su mu čak rekle da će ove

godine za blagdan Velike Gospe imati doživotne zavjete, a on ih je samo blago gledao. Sveti Otac ih je blagoslovio, a preko njih i cijelu Družbu. Svakako je ovo poseban trenutak koji se ne može opisati riječima, ali ga sestre žele podijeliti sa svim sestrama u Družbi.

sestre

U susret Uskrsu

Kad boli...

Ja nisam k'o Ti, u Getsemanskom vrtu,
i moja je patnja k'o ništa pred Tvojom,
ni krvavog znoja na mom licu nema
pa ipak: gušim se bolom.

Srce je moje kao živa rana,
skrivam ga pomno da ne vide drugi
kako mnogih noći i mnogih dana
svo izranjeno se budi.

U mojoj tami svjetlosti nema,
nestao sav je ushit, ljepota,
samo su boli ono što imam
u ovom grču života.

I pobjegla ja bih daleko od sebe,
ostavila srce negdje pokraj puta
da ne čujem više te uzdahe teške
i kako olovno lupa.

Pomislih: bez njega lakše bi bilo,
koracala bih bezbrižno, polako,
u očima mojim osmijeh bi cvao,
sve bi opet bilo lako.

Al' što je čovjek ako srca nema
pa bilo ono i prepuno boli,
možda je ljubav tada još i veća
kad plače, a ipak voli.

Zato neću pobjeći od svega,
ni Srce Tvoje bježalo nije.
Neka i umrem od boli ove,
oštricom nek mi se smije.

Moja će snaga biti na Tvom križu
gdje ljubav je Tvoja razapela sjaj.
Evo Ti srce, s Tvojim neka trpi,
nek u Tvoj padne zagrljaj.

s. Tihana

Pogled na korizmu

Promišljajući o vremenu koje nam predstoji - korizmi - naviru mi pitanja, ideje, misli... Korizma - što je to? Vrijeme obraćenja i pokore. Što je obraćenje, što je pokora? Obraćanje je radikalno prepuštanje Bogu i njegovu milosnu vodstvu. Pokora - odgovor na Božji poziv uz stav kajanja u kojemu mijenjamo smjer puta, vraćamo se natrag k Stvoritelju.

Pitam se, što stoji iza toga? Stoji moje temeljno opredjeljenje, moj *optio fundamentalis* u kojemu svaki dan iznova dajem Gospodinu svoju riječ, prema Marijinom – „Neka mi bude!“. U svom slobodnom odabiru opredjeljujem se za Ljubav, a i sama trebam postati ljubav. Kako to ostvariti? Kao odgovor nameću mi se dvije vrlo slične, a nama tako bliske, prispodobe o soli i kvascu iz Matejeva

evanđelja. Sol je jedan od temeljnih začina koji obogaćuje okus. Zrnce soli je tako sitno, a tako moćno, iako nerazpoznatljivo u hrani. Osjetim da je hrana slana, a ne vidim česticu soli. Ili kockica kvasca koja prožme sve brašno, svega ga drži i čini da bude kruh. Gdje je taj kvas? Ne vidim ga u šniti kruha. Takvo samozatajno djelovanje izazov je za nas - jer nam ga postavlja svijet iz kojega smo pozvane i u kojemu živimo. Valja si posvjestiti da pred tim izazovom nismo same, već imamo uza se najboljeg Učitelja.

Gospodine, pomози nam da budemo tihe i marljive radnice koje *savijaju kralježnicu pod teretom života i nude smiješak, kako se ne bi izgubio smisao odnosa u svijetu, a čestitu glavu podižu, ne da bi primile krunu, već da bi obrisale znoj.*

s. Marta Vunak, novakinja

I dok sjedim tu

I dok sjedim tu, pred Tobom,
i brojne mi misli prolaze glavom,
duša mi čezne za prisutnošću
Tvojom,
i srce želi spokoj u Tebi.

I dok svuda vrvi buka,
i oko mene nemiri kruže,
ja sam pred Tobom ko maleno dijete
i promatram Tvoje uskrslu Lice.

I sada jasno vidim
da ljubiš me neizmjerно,
jer si na križ pošao za me
da bi uvijek sa mnom bio.

I sada, molim te,
Bože, budi uz mene,
da i ja, s križem u ruci,
živim samo za Tebe.

s. Martina Vugrinec, novakinja

Večer je

Večer je.
Spušta se noć.
Ulice su puste,
a u gornjoj sobi jedne kuće,
bukti lagani plam svijeeće.

Za stolom sjede
učenici s Učiteljem
pripremajuć' se da blaguju Pashu.
I dok ga oni pažno slušaju,
primajući kruh iz Njegove ruke,
On zna da mu se bliži smrtni čas.

Srce je puno tuge,
duša se ispunja žaloeću.
To više što zna da će Ga predati
jedan od dvanaestorice.
Ali još ima malo snage
da ohrabri svoje za onaj čas.

Ljubi ih jako,
teško ih ostavlja,
al' vrijeme je blizu
i mora se poč'
na Maslinsku goru
premda je već tvrda noć.

Tu Ga obli krvav znoj,
muka Ga smrtna spopade
kada Ocu svom se moljaše.
Učenici spavaju,
nikoga za utjehu nema.
No premda je teško,
On zna da tako biti treba.

Dok na koljenima,
predaje se u volju Oca svog,
već dolazi vojska da Ga uhvati
i odvede na sud.
I On se mirno predaje
u ruke grešničke.

Sudilo Mu Vijeće,
sudilo Mu Pilat,
i pod pritiskom naroda
koji vikaše "Raspni ga!",
ni kriva ni dužna,
na smrt Ga osudiše.

Dok su Ga bičevali,
On je šutio.
Trnovom krunom Ga okrunili,
a on ne otvara svojih usta.
Na Njega križ navališe,
a On ga spremno prihvaća.

Nosi križ
koji je ljudska ruka načinila,
kojemu je teret grijeh nas
grešnika,
na koji će Ga ljudska zloća
pribiti.
No On ga spremno nosi
jer ljubi sve – dobre i zle.

Golgota je već tu,
sve se bliži svome kraju.
Razapeli Ga na križ,
al' nije im dosta.
Još uvijek Ga ruže i grde,
a On sve im oprašta.

Viseći na križu
On za njih moli:
"Oče, oprosti im,
ne znaju što čine!",
a svoju Majku svima
za majku daje.

Šesta ura stiže,
tama se spušta na zemlju,
vjetar se olujni diže.
Svi se razbježaše,
a s križa se zaori glas:
"Svršeno je!"

I Spasitelj je umro,
nevin na križu,
da nauči i nas ljubav što je.
Da nam dade primjer
kako da i mi ljubimo
jedni druge.

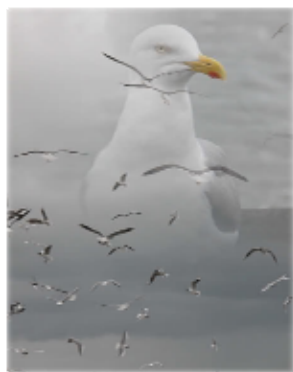
Da nauči nas hrabro
nositi svoj križ,
pa i onda kada pritisne
najvećom boli.
Jer Golgota nije kraj,
ona je početak uskrsnoj zori!

s. Martina Vugrinec, novakinja

LETJETI I SJATI

Razliveni... prosuti... prošarani... darovani... poslani...
oživljeni... osvijetljeni... poučeni... prosvijetljeni...

Dao si nam krila kako bi letjeli, dao si nam oči
kako bi gledali, dao si nam osjećaje kako bi
osjećali, dao si nam sebe da se osunčamo kako
bi sjali... Još samo nešto te molim. Nauči me
upotrebljavati ta prekrasna krila vjere, te oči
duše da Te prepoznajem u svemu... da osjećam
te pokraj sebe u svakom bližnjem i da spoznam

kako da sjam osunčana Tobom Bože!

s. Mihaela Vuković

UMIJEĆE MALIH KORAKA

Ljudi nerijetko govore, ističu, pozivaju se na ljubav ili naglašavaju njezinu važnost. Iako, vjerujem, svatko ima svoju definiciju stvarnosti koju nazivamo ljubav, poželjeh razmišljati o njoj kroz prizmu 'vremena' u kojemu se nalazimo. Korizma je vrijeme koje osobito volim, jer stavlja na 'ispit' spremnost moje ljubavi... prema bližnjemu...i prema Bogu. Nije uvijek lako živjeti ljubav, jer nas okovi tijela tako često opterećuju sebičnošću, željom da nama bude dobro i ugodno...traženjem vlastita interesa...Je li moguće ljubiti bez računice...? Često, naime, mislimo da je ljubav samo ono što meni odgovara i što ispunja moja očekivanja... Ljubav tumačimo kao osmijeh, dodir, osjećaj...nešto lijepo i uzvišeno. Upravo nam korizma pokazuje onu pravu, stvarnu sliku ljubavi uokvirenu gredama križa. Nije li na križu, u velikodušnoj žrtvi Sina, Bog pokazao najveću ljubav kad je kapljicama vlastite krvi oprao naše grijeha? Ljubav tu dobiva svoje novo lice, lice današnjega čovjeka koji je često pred ispitom ljubavi u susretu s vlastitom patnjom i trpljenjem. Ipak, do vrhunca LJUBAVI koja je zasjala na križu vode nas tolike prilike da živimo sebedarje, velikodušnost, dobrotu...i kroz osmijeh, i kroz pažljivu riječ, i kroz trenutak darovan drugome, kroz dobra djela, velikodušna odricanja, ali i nasljeđujući Veronikinu nježnost, Šimunovu smionost, suosjećanje jeruzalemskih žena, majčinu blizinu, povjerenje jednoga razbojnika... Nije li svaki dan prigoda da mozaik života ispunimo brojnim, sitnim, 'koracima' ljubavi koji nisu uvijek ugodni, ali, kada bivaju učinjeni, unose u naša srca istinsku radost?! Želiš li biti dionik te radosti, 'zagri' sve prigode i ne pitaj za cijenu...! Tko zna koga otkupljuje tvoja patnja, koga pere tvoja krv; tko zna kome ti nosiš križ i utireš put spasenja!? I, ne boj se živjeti ljubav u sitnicama života, a ako jednoga dana na tvoja vrata 'zakuca' i težak križ, znaj da TVOJA LJUBAV IDE PREMA VRHUN- HVATITI GA! ISUS JE TO UČINIO!

s. Viktorija Predragović

USKRSNA RADOST ŽIVOTA

Ovih dana susrela sam se s neobičnim pitanjem. Doista neobičnim... Ono je u meni pokrenulo i lavinu drugih pitanja. Naravno, nemogućih i neobičnih. Zapravo, nisu ta pitanja ni toliko neobična kao što su nemogući odgovori na njih.

Pitanje koje mi je zagolicalo maštu glasilo je: "Možeš li čuti cvijet kako raste?". „To barem nije teško.“ pomislila sam u sebi. Svuda oko nas je cvijeće. U našim kapelicama i kućama, parkovima i livadama, cvjećarnicama i tržnicama. Toliko smo se naviknuli na njega da ga ponekad uopće ne primjećujemo! Bog nam i preko ljepote malog, krhkog i nježnog cvijeta pokazuje svu svoju brigu, ljubav i kreativnost.

Da, mogu vidjeti i možemo vidjeti cvijet kako raste, ali možemo li to i čuti? Zašto nam je to toliko teško i nemoguće? Je li zbog buke u nama ili oko nas? Možda zato što nemamo ni vremena, ni volje ni strpljenja slušati?

Razmišljajući tako o ovom, meni u tom trenutku velikom problemu, počela sam razmišljati i o uskrsnuću. S uskrsnućem, bilo Isusovim bilo našim, isto je kao i sa slušanjem cvijeta kako raste. Nama je to potpuno nepoznato! Da, vjerujemo u uskrsnuće, znamo da je Isus uskrsnuo i da i nas to jednog dana čeka. Ali, živimo li mi tu radost koju nam uskrsnuće i Onaj koji je prvi tim putem prošao donose?! U svakodnevnom životu; sada, tu i ovaj čas... Svaki od nas poznaje svoje srce i odgovor koji u njemu čuje.

Kao što smo se naviknuli na cvijeće oko nas tako da ga gotovo ni ne primjećujemo, tako je i uskrsnuće ponekad sam nešto na što smo se navikli, puka teorija. S uskrsnućem nemamo iskustva kao ni sa slušanjem cvijeća kako raste. Ako ne čujemo zvuk rasta cvijeta, znači li to da on ne postoji?! To znači da je našim osjetilima sakriven. Tako je i s uskrsnućem.

Kao što je prekrasan uglazbljeni zvuk vodopada, tako je, vjerujem, prekrasna duša koja se susrela s Uskrsnim! To je susret koji donosi i

daje radost životu! To je radost u svoj svojoj punini!

Kroz Isusovu smrt i uskrsnuće Bog se potpuno pomirio sa svijetom

te nam ponovo otvorio vrata raja u kojem je, vjerujem, slušanje cvijeta kako raste svakodnevna i nimalo neobična pojava. Na nama je da sad u ovome životnom trenutku u kojem smo ograničeni vremenom, prostorom i drugim dimenzijama, nastojimo učiniti sve što je u našoj moći kako bismo zavrijedili jednog dana uživati u toj ljepoti, svjesni da Bog ne nagrađuje konačni ishod već trud kojim smo koračali kroz ovaj život.

„ Ne, još uvijek ne mogu čuti cvijet kako raste.“, pomislila sam u sebi,“...Ali... znam da ću jednog dana sigurno čuti!“ To je ona radost i sigurnost koju mi Isus donosi i svjedoči svojim uskrsnućem. To je dar koji samo On može dati. On, koji je prvi pošao i prošao putem uskrsnuća.

s. M. Samuela Grozaj

Stvoreni smo od Boga i pripadamo Bogu...
Ljubimo ga najuzvišenijom ljubavlju,
Ljubimo ga iznad svih drugih bića i stvari.
Najsavršenije ljubimo Boga
kada ga ljubimo zbog njegovog milosrđa i dobrote.

Sluga Božji Josip Stadler

Isus je davno prije nas iskusio težine koje nam se događaju. On nam je ostavio primjer...

ISKRENA NEGATIVNOST ILI LAŽNA POZITIVNOST

U životu svakog čovjeka postoje razdoblja ili faze, a stručnjaci vole reći i periodi, rasta i razvoja. Odnosi se to na naše tijelo i psihi. Mi, vjernici, znamo da se to odnosi i na čovjekovu dušu i duh. Postoje razdoblja kad se pitamo koje je naše mjesto u ovome svijetu i zašto živimo. U nekim zrelijim godinama to bismo svoje mjesto pod suncem već trebali naći... Tada se pitamo činimo li sve da ispunimo ono za što smo stvoreni i gdje smo se pronašli. Bilo u redovništvu bilo u obitelji... I to su nekakvi normalni procesi u ljudskoj svijesti.

Međutim, život nam svakodnevno postavlja nove izazove, a s njima i pitanja. Ovih dana pred mene je stavio jednu dvojbu koju želim podijeliti s vama. Jeste li se ikad zapitali što biste izabrali da možete birati između iskrene negativnosti i lažne pozitivnosti? Vjerujte, nije to samo vješta igra riječi nekoga tko pokušava svoje misli staviti na papir. Pokušat ću im dati značenje i neki izgled. Iskrena negativnost mogao bi biti npr. iskreni neprijatelj, a lažna pozitivnost, naravno, lažni prijatelj. Što odabrati? Znamo što znači imati neprijatelja bilo koje vrste i na bilo koji način... Vjerujem i da svi znamo i, nažalost, iskusili smo što znači imati lažnog prijatelja...

Zašto Judu u svom životu posljednjeg prepoznamo? Kad nekog pustimo u svoj život i otvorimo mu vrata svoje duše i srca, a on nam uzvratu izdajom i zatajivanjem prijateljstva, to nas boli, ali s vremenom shvaćamo da je to dar. Zašto? Zato što nam je Bog dao spoznati da nam je takva osoba lažni prijatelj, a kao takva nema baš puno mjesta u našem životu. Zašto nema? Zato što je lažna. A sve, ali baš sve što je lažno i laž, nema veze s Bogom i ljudima koji žele živjeti u istini. Isus nam govori da će nas istina osloboditi i to se događa svaki put kad raskrinkamo laž.

Zato u suprotnostima koje sam navela u naslovu ipak biram ono prvo jer bilo kakva iskrenost bolje je i od bilo kakve laži. Ma, koliko

god da nam se ta laž sviđala i godila nam.

Vjerujem da je i ovakav način razmišljanja još jedna moja pobjeda i razlog više da Bogu zahvaljujem na svim onim dobrim i vjernim ljudima koje je stavio u moj život. Zahvala što mi pomaže odijeliti žito od kukolja i vrednovati učinjeno. Jer ...kao i sve, i ovo je Njegov dar.

SG

Uzdajmo se u Boga jer on je nepromjenljiv; On se ne mijenja kao ljudi da nam je sad prijatelj, a sad neprijatelj, nego je stalan u svojim odlukama koje izvodi po svojoj svetoj volji kada i kako mu se sviđi...

Uzdajmo se u Boga jer On je stalan u svojim obećanjima. Mi ne znamo kada će nas od naših nevolja izbaviti, ne znamo kada će nam i gdje pomoći, ali ovo dobro znamo da nas ne može zapustiti nikada, nikada ne može na nas zaboraviti...

Bilo s nama što mu drago, ne dajmo da nam se uzdrma naše pouzdanje u Boga...

Ako smo i poniženi, ako nam je i veliku muku trpjeti, ako nas i progone, ako veliko siromaštvo bez utjehe trpimo, ne bojmo se jer smo u Božjim rukama, jer On ravna naše putove...

Neka naše pouzdanje u Boga bude trajno...

Sluga Božji Josip Stadler

MOLITVA USKRSLOM ISUSU

Uskrsli Isuse, Ti koji si pobijedio smrt,
pobijedi sumnje moga srca, strahove moje duše,
jer želim s Tobom uskrsnuti!

Isuse, Ti koji si se objavio učenicima,
objavi i preko mene cijelome svijetu
da si Ti Put, Istina i Život!

Isuse, Ti koji si rekao da učinimo sve ljude Tvojim učenicima,
daj mi hrabrost za naviještanje,
odvažnost za svjedočenje i snagu za življenje Tvoje Riječi!

Isuse, Ti koji si otišao Ocu svome,
daj mi milost da nakon zadatka na ovozemaljskom putu
mogu sigurna sjesti u krilo Nebeskom Ocu!

O Uskrsli Isuse, molim Te da se ova moja molitva
vine u prostranstva Raja i pokaže se pred Tvojim licem
kao ponizna molitva moga srca!

USKRSNI DANAS I U MOME SRCU!

Ana Prkić, kandidatice

USKRSNUO JE

Tužno jutro osvanu Magdaleni,
Gospodinovo Tijelo ide pomazati.

Kad gle, tamo samo anđela dva:
„Zašto tražiš Živoga među mrtvima?“

Živ je Gospodin, uistinu znaj!
To cijelome svijetu idi reci sad.

Opet će doći da nam slavu da,
da ljubimo Njega dokle ima vijeka.

Zato se raduj i ljubi brata svog,
jer ćeš tako Isusu brzo doći svom.

A On je tu, s tobom svaki dan,
ljubi te i voli kao i prvi čas.

Uskrsnućem svojim đavlu skrši moć,
narod svoj otkupi samo za Oca svog.

Zato, hvala Isusu, Kralju mom i tvom,
jer nas ljubi uvijek ljubavlju vječnom!

Jelena Jovanović, postulantica

Povjerenstvo za promicanje duhovne baštine oca Utemeljitelja

Utemeljiteljeve i naše želje

Kad nekome poželimo sve najbolje, većinom mu poželimo dug život, dobro zdravlje, uspjeh u radu itd. Nije to loše. No, jesu li ovakve želje zadovoljavajuće za jednog kršćanina, a kamoli redovnicu? Možda bi bilo najbolje upitati se: Kako se izražavao naš Utemeljitelj? Što je i kako želio i molio? U pismu Majci Krescenciji Utemeljitelj piše: „Dao Vam Gospodin Mali Isus [...] da nastojite u svojem životu jedino njemu ugoditi, jedino njegovu svetu volju činiti, jedino njemu biti slična osobito u tihom trpljenju s njime i sa prežalosnom njegovom i našom majkom Marijom.“ **Utemeljiteljeva je najveća želja i molitva da Isusova Služavka ugodí Malomu Isusu.** Nije najvažnije hoćemo li živjeti 50, 80 ili 100 godina. Najvažnije je da u vremenu koje nam je dano ugodimo Bogu!

Drugo što nas Utemeljitelj moli jeste **da vršimo volju Božju.** Utemeljitelj je tako radikalno da kaže „**jedino njegovu sv. volju**“.

Ne možemo se igrati niti cjenkati: malo po mom, malo po tvom, Bože. Utemeljitelj nas moli i želi da budemo usmjerene samo na Isusovu svetu volju.

Potom se Utemeljitelj osvrće na onu ljudsku želju *biti sličan nekome*. Koliko je to jako u čovjeku, vidimo po tome kako ljudi imitiraju

frizure i imidž poznatih pjevača ili glumaca. **Utemeljitelj ne želi da njegova duhovna kći ima ljudski uzor.** On sestre uvijek usmjerava na malenoga Isusa. Štoviše, on ih usmjerava jedino na Isusa. Kao da želi reći: Ne gledaj u ljude! Ne povodi se za njima! Ne idi za tim da njih oponašaš! Budi usmjerena jedino i samo na Isusa! Tada ćeš biti Isusova Služavka! Dao nam Mali Isus da uvijek i u svemu budemo prave Isusove Služavke. (Nad Utemeljiteljevim pismom Majci Krescenciji od 4.4.1917.)

Ključ uspješnosti

Kad vidimo nekog uspješnog poduzetnika, poželimo upitati ga: Kako si uspio? Možda bismo to pitanje trebale postaviti našem ocu Utemeljitelju. Ako bismo ga upitale: Kako si uspio toliko napraviti? Kako si uspio sa svakim u miru i ljubavi živjeti? Kako si uspio druge usrećiti? Kako si uspio...? Vjerujem da bi njegov odgovor bio: **Uspio sam jer sam molio!** Naime, u okružnici za srebrni jubilej Družbe, Utemeljitelj piše sestrama da je „*Molitva ono sredstvo, kojom se sve postizava i prevladava.*“ **Onomu tko moli i tko vjeruje, sve je moguće,** a kome nedostaje vjere i molitve, nedostaje mu vedrine, hrabrosti, poleta i još puno toga. Pogledajmo danas svoj život i svoju molitvu. Ako se osjećamo slabe, sjetimo se da nam je u istoj okružnici Utemeljitelj poručio: „*Molitvom se prima jakost*“. Neka nam Utemeljiteljev primjer i riječi pomognu da budemo osobe vjere i molitve. Amen! (Nad tekstom Utemeljiteljeve okružnice za srebrni jubilej Družbe, br. 7)

s. Ljilja Marinčić

SPLITSKA PROVINCIJA

Premještaji

s. Hrizanta Barišić	iz Sutivana (otok Brač) u Vrgorac
s. Rajka Čubelić	iz svećeničkog doma u Splitu u Metković
s. Damira Granić	iz Sutivana (otok Brač) u Vrgorac
s. Gonzaga Muštarić	iz Metkovića u Sutivan, otok Brač
s. Ružica Marijanović	iz Metkovića u Grottaferatu, Italija
s. Ines Marić	iz Grottaferate (Italija) u Vrgorac

Imenovanja:

s. Hrizanta Barišić	imenovana za predstojnicu zajednice u Vrgorcu
---------------------	---

Nova postulantica:

U postulaturu splitske provincije sv. Josipa na blagdan Svijećnice, 2. veljače 2011. godine ušla je kandidatica **Silvija Erceg**. Čestitamo!

Nove adrese:

Služavke malog Isusa
Dr. Franje Tuđmana 59
21 250 Šestanovac

Služavke malog Isusa
Sunčana 3
21 403 Sutivan
Otok Brač

Služavke malog Isusa
Fra Andrije Kačića Miošića 3
Dom „Imakulate“
21 276 Vrgorac
Tel: 021/674-420
Fax:021/675-031
e-mail:
dom.imakulate.vrgorac@gmail.com

Agencija za odgoj i obrazovanje
Educator and Teacher Training Agency

KLASA: 131-01/11-01/0000
UR. BROJ: 563/1-11-8
Zagreb, 11. veljače 2011.

Na osnovi članka 18. i 21. Pravilnika o napredovanju učitelja i nastavnika u osnovnim i srednjim školama (Narodne novine, 08/05, 148/05, 20/05), ministar Agenciji za odgoj i obrazovanje donosi:

Odluku

o ponovnom izboru u zvanje

Učitelj / Nastavnik / Stručni suradnik

Mladenka s. Dolores Brkić

nastavnik vjeronauka

II. gimnazija, Split

ponovno se bira u zvanje

profesor mentor

Odluka stupa na snagu danom donošenja, a primjenjuje se od dana donošenja.
Obrazloženje:
U postupku promocijskim s ciklusa s odvođenim 7) i odlika o napredovanju učitelja i nastavnika u osnovnim i srednjim školama (Narodne novine, 08/05, 148/05, 20/05), utvrđeno je da učitelj/nastavnik/stručni suradnik ispunjava uvjete za ponovni izbor u zvanje te je predloženo kao u izradi.

M.P.

RAVNIATELI
Vlatko Filipović, prof.

11. veljače 2011. U Zagrebu je održana svečana promocija **895 najboljih odgojitelja, učitelja, nastavnika i stručnih suradnika u RH** među kojima je bila i naša s. Dolores Brkić koja je po treći put promovirana u profesora mentora, a mandat je 5 godina. s. Dolores je ujedno i prof. mentor za polaganje stručnih (državnih) ispita za vjeroučitelje srednjih škola za sve četiri južne županije – od Zadra do Dubrovnika. Od srca čestitamo s. Dolores i želim blagoslov Božji u daljnjem naviještanju Radosne Vijesti.

Ispriavaak

U našem Vjesniku br. 3/2010., str. 70. greškom je napisano da su sestre splitske Provincije Sv. Josipa zavjetovanje sestara slavile 14. kolovoza 2010. u Zagrebu na Kraljevcu. Netočno. Sestre su svoje redovničke zavjete položile u Svetištu Gospe od Otoka u Solinu.

SARAJEVSKA PROVINCIJA

Voditelj duhovnih vježbi

U Kući Navještenja u Gromiljaku duhovne vježbe za sestre od 8. do 14. kolovoza 2011. vodit će **don Željko Majić**.

Nova postulantica:

U postulaturu splitske provincije sv. Josipa na blagdan Svijećnice, 2. veljače 2011. godine ušla je kandidatica **Jelena Jovanović**. Čestitamo!

Otpuštena kandidatica

Dana 22. veljače 2011. godine otpuštena je kandidatica **Maja Đekić**, koja je primljena u kandidaturu u Sarajevu 22. kolovoza 2009. godine. Neka je prati Božji blagoslov i svako dobro!

ZAGREBAČKA PROVINCIJA

Premještaji

S. M. Antonija Bajzek

iz samostana "Antunovac" u samostan
"Marijin Dom" Vinkovci.

SARAJEVSKA PROVINCIJA

+ Ilija Lešić, otac s. Blaženke

+ Janja Ivkić, sestra s. Amate

ZAGREBAČKA PROVINCIJA

+ Marija Kuharić sestra s. Bogoljube Kos

+ Antun Bajs otac s. Anđeline Bajs

*„Ja sam uskrsnuće i život!
Tko vjeruje u mene,
živjet će ako i umre.”
Isus*

S. M. HUBERTI (EVI) BIČANIĆ

Do prije par dana ovom svijetu pripadala je i naša draga s. M. Huberta Bičanić. Svijet je bio topliji s njezinim srcem u kojemu je prebivala dobrota, ljubav, suosjećanje, vedrina, smisao za velike i male stvari kojima je iznenađivala nas sestre, rodbinu, prijatelje, djecu. Za zemaljskog života u njezinom srcu mnogo puta se rodio Božić o čemu je svjedočila djelima i riječima: "Sve za Isusa Kralja moga."

Nije slučajno da ju je Isus pozvao na proslavu svog zemaljskog Rođendana i vječnog Vazma. Bog stanuje u dobroti čovjeka prema čovjeku, uzajamnom pomirenju, strpljivosti, srdačnosti, a te vrijednosti je s. Huberta svakodnevno živjela i za vječni susret se pripremala.

Njezina smrt nas je zatekla, iznenadila i potaknula na razmišljanje o našem životu i tajni smrti. Bog ju je pohodio različitim kušnjama i dozrijevala je kroz bolest u svom ljudskom i redovničkom pozivu. Po svojoj patnji bila je bliža ljudima koji trpe i njima je nosila nadu. Uočavala je tuđe potrebe i bila spretna u pronalaženju načina da nenametljivo priskoči u pomoć. Zračila je zadovoljstvom i susretljivošću. Imala je slavonsku širinu duha. Bog je odlučio nagraditi njezina životna djela i premjestiti je iz ovog života u vječni.

S. M. Huberta je rođena 15. kolovoza 1936. godine u Rokovcima. U samostan je ušla 1959. god. u Zagrebu gdje je i položila i prve redovničke zavjete 1962. Preko doživotnih zavjeta svoj život je potpuno posvetila Gospodinu u samostanu na Kraljevcu 1968. god. Bila je obdarena različitim darovima i vršila je razne službe. Bila je vrsna kuharica, krojačica, sakristanka, njegovateljica kod djece i uređivala crkveno ruho. Svoje redovničke godine provela je na različitim mjestima naše domovine. Bila je u Bosanskom Brodu, Slavanskom Kobašu, Samoboru, Kraljevcu, na Kaptolu u Zagrebu i ovdje u Vinkovcima u "Marijinom domu" odakle se 10. 12. 2011. vratila natrag k Bogu svom nebeskom Ocu. Njeno mrtvo tijelo zajedno sa sestrama na vinkovačkom groblju čeka dan Uskrsnuća.

Svi mi ovdje okupljeni zahvaljujemo s. Huberti za vez ljubavi kojim je obogatila našu Provinciju i Družbu i dragom Bogu što nam ju je darovao. Neka ju primi u trajni, vječni dom u svoje nebesko Kraljevstvo. Pokoj vječni daruj joj Gospodine!

s. Katarina Penić-Sirak, provincijalka

S. M. ANA (LUCIJI) TOMAŠEVIĆ

S. Ana je rođena 13. veljače 1932. u Gali, u uzornoj katoličkoj obitelji Nikole i Anđe rođ. Jagnjić, u obitelji od jedanaestero djece, od kojih su troje kao mali umrli. Osnovnu školu završila je u rodnoj Gali. Rasla je i odgajala se u dobrom kućnom odgoju, te bila revna u vjerskom životu. Osjećala je u sebi Božji poziv na redovnički život. Slijedi put i primjer tete s. Klaudije i starije sestre s. Bernardete. Dolazi u Družbu sestara Služavki Malog Isusa 1. studenoga 1948., u samostan sv. Ane u Splitu. Poslije nje u našu Družbu dolaze i dvije druge

njezine sestre: s. Romana i s. Marieta. Tako su njih četiri kao četiri cvijeta ures svoje obitelji, kao i sredina u kojima su djelovale kao redovnice.

Iz samostana sv. Ane u Splitu dolazi u kuću maticu u Zagreb 29. kolovoza 1952. godine. U novicijat ulazi 15. kolovoza 1953. u Samoboru. Privremene redovničke zavjete polaže 15. kolovoza 1954., a doživotne redovničke zavjete 15. kolovoza 1960. u Zagrebu.

Nakon položenih privremenih redovničkih zavjeta devet godina radi kao kuharica i sakristanka u samostanu otaca kapucina u Rijeci. Godine 1963. dolazi u biskupsko sjemenište u Splitu, u kojem kao vrsna kuharica požrtvovno radi do 1971. godine. Nakon toga tri godine vrši službu predstojnice u zavodu "Josipovac" u Mandaljeni-Župa Dubrovačka, te tri godine službu domaćice u samostanu otaca kapucina u samostanu Gospe Milosrđa u Dubrovniku. Od 1977. do 1983. vrši službu kuharice i predstojnice u samostanu u Perastu u Boki kotorskoj. U Centralnom bogoslovnom sjemeništu u Splitu vrši službu kuharice i predstojnice od 1983. do 1989. godine. Nakon toga tri godine vrši službu kuharice i predstojnice u samostanu u Omišu, te tri godine službu kuharice i predstojnice u samostanu na Strožancu. Godinu dana u Dugopolju kuha za sestre i župnika. Od 1996. do 2004. vrši službu kuharice u samostanu na Sutivanu na otoku Braču. Nakon toga službu kuharice i predstojnice vrši u zajednici u samostanu u Pučišću na otoku Braču kroz punih pet godina. Kroz cijeli svoj redovnički život uvijek je bila spremna na služenje, i to uvijek kao vrsna kuharica, što nije ni malo laka služba. Jaka i snažna tijelom, puna volje, snage i raspoloživosti za dobro zajednice. Neumorno i samozatajno stavljala se na služenje Kristu u bližnjima. I kad je osjetila znakove bolesti nije klonula. Čvrsto se nadala da će nakon liječenja u bolnici i kratkog oporavka ponovno spremno i radosno služiti zajednici u Pučišću.

Međutim Bog joj je poslao križ bolesti, kojeg spremno prihvaća i strpljivo nosi. Na misijsku nedjelju 18. listopada 2009. preko svečane svete mise u župskoj crkvi oprostila se od drage joj župe Pučišće. Nakon toga dolazi u samostan na Šinama, gdje kao starija i bolesna sestra živi život molitve i strpljivog podnošenja teške bolesti. Sve do nedavna sudjelovala je u svakodnevnom životu zajednice i pomagala koliko je mogla u kućnim poslovima. Bila je do kraja puna volje za životom, puna životnog optimizma. Svjesna težine svoje bolesti i da se bliži vrijeme njezina preseljenja u kuću Oca nebeskoga ni tada nije klonula, nego je to prihvaćala kao volju Božju. Teške boli strpljivo je podnosila i prinosila kao svoj prinos Gospodinu za svoje posvećenje i posvećenje drugih. Radovala se je životu, a isto tako s dubokom vjerom i predanjem spremno čekala odlazak Ocu. Svjetiljka vjere ustrajno je gorjela u njezinu srcu i obasjana njezinim svjetlom tiho se jučer ujutro u pet sati preselila u vječni život. Ostavila nam je svijetli trag dobrote, radosnog i neumornog služenja Kristu i bližnjima.

U ime Provincije izražavam duboku sućut njezinim sestrama: s. Romani i s. Marieti, braći Stipi i Jozi, nevjestama, nećacima i nećakinjama, cijeloj rodbini. Zahvaljujem braći svećenicima koji su došli ispratiti našu s. Anu. Na osobiti način zahvaljujem ovdje prisutnom novoimenovanom dubrovačkom biskupu don Mati Uziniću, rektoru Centralnog Bogoslovnog sjemeništa, koji je ovim činom izrazio svećeničku zahvalnost za 14 godina života i rada s. Ane u sjemeništu i bogosloviji.

Draga s. Ana, hvala Ti za sve dobro koje si utkala u život naše redovničke zajednice i u živote braće ljudi. Moli Gospodina da nam pošalje novih dobrih djevojaka koje će poput Tebe služiti Njemu kroz služenje bližnjima. Počivala u miru Božjem.

Svjetlila joj vječna svjetlost.

S. M. MEDARDA (ANA) ERVAČINOVIĆ

Ovaj posljednji ispraćaj naše drage sestre Medarde podsjeća nas da smo hodočasnici na ovoj zemlji i budi u nama pitanja o prolaznosti o budućem životu. Čovjek nije stvoren samo za 'trenutno' i 'sada'.

Crkva nam poručuje da ljudski život dolazi od Boga i zato ima u njemu svoj konačni smisao. On nam je dao zadaću da živimo pravedno, činimo dobro i vršimo zapovijedi ljubavi.

Knjiga Mudrosti govori o dušama pravednika kojih je 'nada puna besmrtnosti... Bog ih je stavio na kušnju i našao da su ga dostojni'. Ima smisla zbog sadašnjosti i budućnosti ustrajati u pravednosti i usprkos 'brojnih opasnosti' živjeti životom pravednika.

Jer 'Ako je Bog za nas, tko će protiv nas? ... Tko će nas rastaviti od ljubavi Kristove? Uvjereni smo s Pavlom: 'ni smrt ni život..., ni sadašnjost ni budućnost... neće nas moći rastaviti od ljubavi Božje'.

Vjerujemo da naša s. Medarda već prebiva u ljubavi Onoga koji ju je k sebi kao služavku pozvao 28. siječnja 2011. Njeno mrtvo tijelo počiva sa sestrama na stenjevečkom groblju.

Proživjela je teška i bolna vremena i nije klonula zahvaljujući svijetlim likovima koje nikakva vanjska sila ili moćnik nije mogao rastaviti od 'ljubavi prema vjeri i svome narodu'. Svjetionici koje joj je Gospodin stavio kao putokaz do cilja su lik našeg oca utemeljitelja Josipa Stadlera kao i zagrebačkog nadbiskupa Alojzija Stepinca i Franju Kuharića koje nikakva nevolja, nije mogla odvojiti od njihovih vjerskih i narodnih korijena, od korijena koji su nastali u njihovim obiteljima. S. Medarda je osjećala da su to velikani koje trebamo nasljedovati... i isplatilo se. Poticaj i uzor za redovnički život imala je u svojoj polusetri redovnici s. Notburgi koja je već pripadala zajednici sestra Služavki Malog Isusa.

S. Medarda Ervačinović, krsnim imenom Ana rođena je 4. 11. 1920. godine od oca Žavera i majke Kate rođene Radmilović u Lužanima.

Kod kuće je završila osnovnu školu a onda se opredijelila za Isusa. Tako dolazi u samostan 'Betlehem' u Sarajevo 1936. godine i ulazi u kandidaturu, a nakon godinu dana u Novicijat. Položivši prve zavjete 1938. dodijeljena je za samostan 'Doloroza' u Čardaku gdje radi težačke poslove u polju i na gospodarstvu. Godine 1946. premještena je u samostan 'Maksimir' u Zagrebu i također radi na ekonomiji, kraće je vrijeme radila u Resniku, zbog bolesti poglavari ju šalju u Mrkopalj, zatim kraće vrijeme boravi u Krašiću, Splitu, Puli, Dubrovniku, a otvara i novu

filijalu u Petrovaradinu. Godine 1962. odlazi na novu filijalu u Slavonski Kobaš gdje za nju započinje novi izazov. Gradnja samostana sv. Josipa Radnika.

Bilo je potrebno iz ničega stvoriti nešto. Prošla je trenutke poniženja proseći milodare za gradnju samostana u ona vremena koja sestrama kao ni Crkvi nisu bila naklonjena. Nije klonula duhom. Vjerovala je da sve čini za Gospodina. Nakon mukotrpnog rada odlazi iz Kobaša 1969. godine za predstojnicu u Samobor, da bi se nakon tri godine ponovno vratila u Kobaš gdje ostaje još 4 godine i odlazi u Vinkovce pa se opet vraća u Kobaš i Samobor, a onda 1998. na svoju zadnju ovozemaljsku filijalu na Kraljevec gdje je združena Kristu patniku podnosila križ svoje bolesti.

Bila je velikodušna i pomagala je ljudima u potrebi. Govorila je: 'Bog je nama namijenio sirotinju i mi smo dužne pomoći'. Bog je taj koji je davao, daje i davat će, jer On misli na siromahe, mi smo samo njegove produžene ruke.

Mnoge je utješila, ohrabрила, pomogla, prigrllila. S. Medarda nije poznavala prepreke koje bi je zaustavile u molitvi, radu, žrtvovanju. Bila je bogata životnim iskustvom, rado je čitala duhovne knjige i tako svoj duh obogaćivala i drugima prenosila iskustva o životu Družbe u borbi za opstanak kroz ratna vremena.

Posebni dar u kojem je s. Medarda izražavala svoj talent koji joj je Gospodin udijelio je umjetnost slikanja te izrada i restauriranje kipova i slika što je s velikom ljubavlju činila. Obnovila je mnoge kipove svetaca, oltarne slike, obnavljala oštećene.

S velikom radošću je slikala našeg oca Utemeljitelja i ta nam djela ostaju i dalje poveznica s njom.

Za ovozemnog života je uljepšavala likove nebesnika, posebno kipove Malog Isusa, drage Gospe i Isusa na križu, pred kojima je često meditirala, a sada ih gleda u vječnoj stvarnosti.

Gospodin joj bio vječna nagrada.

***s. M. Katarina Penić-Sirak,
provincijalka***

S. M. RATIMIRA (LUJA) MATANOVIĆ

U nedjelju, 6. veljače 2011. godine, preminula je u Kliničkom bolničkom centru Koševo u Sarajevu, u 72. godini života i 48. godini redovništva, naša draga s. Ratimira Matanović. Deset dana prije smrti došla je iz Mostara u Sarajevo, u samostan *Egipat*, odakle je odlazila na liječničke preglede i terapije. Nakon nekoliko dana stanje joj se poboljšalo tako dobro da je govorila o svom skorom povratku u Mostar. Gospodin je imao druge planove. U nedjeljnim ranim jutarnjim satima naglo joj je pozlilo i kolima hitne pomoći je prevezena u bolnicu, gdje joj je ustanovljena embolija pluća. Umrla je pod aparatima oko 13 sati.

S. Ratimira (kršetno ime Luja) rođena je 1. siječnja 1939. godine u Vidovicama kod Orašja, župa Vidovice, od oca Đure i majke Mare, rođ. Župarić. Stupila je u Družbu 28. kolovoza 1960., pripuštena u novicijat 14. kolovoza 1962. u Zagrebu (Kraljevcu), prve zavjete položila je 15. kolovoza 1963., a doživotne 15. kolovoza 1969. godine u Zagrebu (Kraljevcu). Tijekom 48 godišnjega redovničkog života vršila je razne službe u mnogim mjestima:

Tako je u Zagrebu- (Kraljevcu) - kuharica (1963-1964); u župi Čardak - kuharica (1964.-1966.); u župi Radunice - kuharica (1966.-1967.); u župi Cer - kuharica (1967.-1969.); u župi Sarajevo (Marijindvor) - kuharica (1969. nekoliko mjeseci); u župi Čardak - kuharica (kratko vrijeme); u župi Bosanski Brod - kuharica (1970.-1972.); Audregniess-Belgija (Dom za starije i nemoćne osobe) - njega bolesnika (1973.-1975.); u Doboju, samostan - razni poslovi (1975.-1979.); u Sarajevu, u Bogosloviji - razni poslovi (1979.-1980.); u Uroševcu, Biskupija - sakristanka (1981.-1985.); u Čardaku, samostan - njega starijih i nemoćnih osoba smještenih u našem domu (1985.- 1988.); u Gračanici, samostan - razni poslovi i odgovorna sestra (1988.- 1989.); u Doboju, samostan - njega starijih i nemoćnih osoba smještenih u našoj kući (1989.-1992.); u Bolu na Braču, gdje je privremeno bila smještena Bogoslovija iz Sarajeva -kuharica (1992.-1993.) ; u Zagrebu, u Generalnoj kući – razni poslovi (1993.-1994.; u Florennesu, Belgija (Dom za starije i nemoćne osobe) - njega bolesnika (1994.-1996.); u Sarajevu, Bogoslovija - sakristanka (1996.-2004.); u Prozoru, župa - razni poslovi (2004.- 2005.); u Vitezu - samostan sv. Josipa - njega starijih sestara (2005.-2008.); u Mostaru, - Zajednica Svete Obitelj - kućanstvo za sestre (2008.-2011.).

Pokopana je 8. veljače 2011. godine na sestarskom groblju u Čardaku. Svetu misu zadušnicu u župnoj crkvi Gospe Žalosne u Čardaku predvodio je vlč. Ilija Matanović, župnik župe u Kopanicama i bliski rođak s. Ratimire, uz koncelebraciju župnika pokojničine rodne župe Vidovice vlč. Josipa Senjaka, župnika iz Čardaka vlč. Josipa Salapića i još 12 svećenika, uz sudjelovanje najbliže rodbine i većeg broja naših sestara, te župljana Čardak.

Nakon izraza sućuti čardačkoga župnika vlč. Borisa Salapića, od pokojnice se u ime sestara naše sarajevske Provincije BZBDM oprostila provincijalna glavarica s. Marina Piljić. U svom govoru je istaknula da je pokojna s. Ratimira tijekom svoga redovničkoga služenja s povjerenjem u Gospodina prihvaćala povjerenje joj poslanje u župama i crkvenim ustanovama te predano radila u svim našim redovničkim zajednicama. Sjećat ćemo je se kao vedre, ljubazne, tihe i radišne osobe. Posebice je u zajednici u Mostaru dolazila često u kapelicu gdje je iz dana u dan uranjala u molitvu i prikazivala je sve za spomenutu ustanovu i našu mjesnu Crkvu, kazala je s. provincijalka Marina, izražavajući zahvalnost zajednicama sestara u Mostaru, s kojima je s. Ratimira provela zadnje godine svoga života, kao i sestrama u zajednici *Egipat* u Sarajevu, koje su s. Ratimiri pružale usluge prilikom liječenja u Sarajevu. Zatim se izravno obraćajući pokojnoj s. Ratimiri, rekla: „Otišla si pred nama u nebesku domovinu u kojoj nema ni boli niti suza. Pamtit ćemo Tvoju ljubavnost i strpljivost, Tvoju sestrinsku prisutnost i predanje Gospodinu. U 48 godina redovničkog života bilo je toga puno. Zahvaljujem dobrom Bogu za Tvoj život i za svaki doprinos u malim stvarima, koje su naš zajednički život oplemenjivale, hranile, osnaživale i nadasve za molitvu i patnju koju si prikazivala za našu redovničku obitelj. U našim susretima i razgovorima često si isticala da si sretna što si svoj život mogla darovati za život svete Crkve i naše Družbe. Voljela si Isusa i iskreno mu bila vjerna. Osobno vjerujem da se Tvoj susret s Isusom oči u oči ostvario u svoj punini. Stoga, počivaj u miru Božjem zajedno s onima kojima si se utjecala tijekom ovozemaljskog života. Neka Ti Gospodin udijeli zajedništvo sa svojim svetima!“

SADRŽAJ

Riječ uredništva	2
Uskrsna čestitka vrhovne glavarice	3
Uskrsne čestitke sestara provincijalki	4
Kratke obavijesti	11
Duhovna obnova u Družbi	13
Utemeljiteljeve stranice	19
Događaji, susreti, slavlja	25
Razmišljanja, molitve, pjesme	55
Poruke povjerenstava	67
Priopćenja iz naših provincijalatâ	69
U spomen našim pokojnim sestrama	73
Vijesti od broja do broja	80

